

Universitätsbibliothek Paderborn

Unius Necessarii pars ...

Appendix Unius Necessarii, Summatim recolligens - firmiusque
constabiliens, explicatam in toto illo opere in deo vivendi rationem.
Copioso totius operis, &memorabilium in eo rerum indice ad calcem
adjecto ; Italice primo vulgatum [et] Latine nunc redditum

Rogacci, Benedetto

Pragae, 1721

Index Rerum Memorabilium, Quæ in toto Unius Necessarii opere, hoc est,
tribus ejus partibus, & Appendice, continentur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-54520](https://nbn-resolving.de/urn:nbn:de:hbz:466:1-54520)

INDEX

RERUM MEMORABILIUM, Quæ in toto Unius Necessarii opere, hoc est, tribus ejus par- tibus, & Appendice, con- tinentur.

*Ubi litera P. Partem, A. Appendicem,
c. caput, n. numerum, non quidem pagi-
narum, sed parsium, in quas singula ca-
pita dividuntur.*

A.

Abstinentiæ in victu certam regulam statui de-
bere, quæ nunquam prætereatur. A.c. 7. n. 5.
Acediæ torpor quomodo excuti debeat. A.c. 10. n. 6.
Vide etiam Tædium. Ignavia.

Actum bonorum stabilior, & crebrior exercitatio est,
cùm ex certa destinatione animi, quām cùm ex
mero habitu suscipitur, demptis quibusdam ex-
traordinariae virtutis hominibus, quorum actus
perfectiores sunt, quando cum minori animad-
versione fiunt, quique, ad rectè agendum, alienis
institutionibus, & hortamentis non egent. P. 3.
c. 16. n. 1. Vid. etiam, Opera honesta.

Adraſtus ultro se occidit, quod imprudens necem
intulisset sui hospitis filio. Idemque fecit miles

Rome.

INDEX

- Romanus, cùm cognovisset adversarium, quem occiderat, fratrem suum esse. P. 2. c. 27. n. 6.
- F. Aegidius, audiens nominari paradisum, exira sensus rapitur. P. 2. c. 5. n. 17.
- Aër, cur fere tranquillior meridie, & noctis medio. P. 2. c. 32. n. 8.
- Ærumnæ interiores servorum DEI, putat: tentationes, difficultates in orando, & recte agendo &c. num desiderari debeant, ad plus patiendum pro DEO. P. 3. c. 31. & 32.
- Æstimatio DEI super omnia fundamentum est totius Perfectionis. A. c. 2. n. 2. 3. & P. 2. c. 2. n. 4. Pauci illam habent practicam, & assidue præsentem. Ib. Modus eam concipiendi, & forendi. n. 5. 6. 7. Non solum DEUS estimari debet super omnia, verum etiam quæcunque ad DEUM pertinent, super omnia, quæ ad alios pertinent. c. 3. n. 1.
- Æternitas nostræ mentis captum excedit, quæque illius propria sit notio. P. 1. c. 14. n. 1. 2. 3. Non potest perfecta reperiri in ulla re creata. n. 19. Æternitas ex parte futuri temporis unde nobis videatur minùs captu difficilis, quam quæ præcessit. Ib. n. 12.
- Æternitas DEI exprimitur in sacris literis. Ib. n. 4. Demonstratur ratione. n. 5. 6. 7. Ethnicorum Sapientum testimoniis comprobatur. n. 8. Non ideo minus

R E R U M.

minus firmiter à nobis credenda est, quia illam nequimus percipere. n. 9. 10. 11. Quām sit mirabilis. n. 12. Quantum admirationis, & reverentiae DEO conciliet. n. 13. Quantum respectu illius crescat divinæ Essentiæ beatitudo, & perfectio. n. 14. 15. Quantum submissionis, & reverentiae erga DĒUM excitare in nostris mentibus debeat, si fluentem, ac brevissimum mortalis nostri ævi cursum cum ea comparemus. n. 20. 21. 22.

Affectus vehementes impellunt ad loquendum de suo objecto. p. 2. c. 20, n. 1. & loquendum incitatè, atque ardenter. n. 5. Pravi cognitionem DEI impediunt. p. 1. c. 6. n. 1. 2. & seq. Affectus erga res terrenas minuit amorem divinum. p. 3. c. 10. n. 5. 7. 8. 9. 11. 12. 13. & c. 18. n. 1. 2. 3. & c. Inquinat, perturbatque animum. c. 10. n. 10. Volenti perfectè DĒUM amare exturbandus omnino è corde est. n. 5. 6. 9. & A. c. 2. n. 4. 5. 6. & c. Non potest, quamdiu in terris vivimus, funditus extirpari. p. 3. c. 1. n. 8. c. 10. n. 14. c. 20. n. 6. 7. 8. c. 22. n. 9. Artes ad extinguendum eum utiles. c. 18. n. 8. Nascitur ab estimatione honorum præsentium, pérque eorundem contemptum extinguitur. c. 19. n. 1. Efficacior tamen ratio extinguendi illum est, operari semper contra ejus instinctum. c. 29. n. 2. 4. 9. 10. Ad hujusmodi rationem usurpandam nos impellit amor divinus.

T

n. 1.

INDEX

- n. 1. u. Eandem nobis Christus suâ doctrinâ, suóque exemplo commendavit. n. 2. 3. Absque tali ratione aboleri nequit. n. 6. 7. Vide etiam amor bonorum præsentium, & mortificatio. Agricola imperitus suas vites, putationis gratiâ, solo tenus succidit. p. 3. c. 32. n. 3. Agrippina Neronis Mater non renuit occidi, dummodo filius regnaret. p. 1. c. 23. n. 6. Alexander Macedo, quid responderit civitati Asiae dimidiam regionis suæ partem ipsi offerenti. p. 1. c. 3. n. 6. Non patitur, nisi à præstantissimis artificibus, sui imaginem exprimi. c. 12. n. 8. In donando, non, quid alios deceat accipere, sed quid se dare, intuetur. c. 23. n. 4. Amicitia existere, nisi inter æquales, nequit. p. 2. c. 4. n. 1. Quanti pretii bonum sit. n. 3. Efficit, ut amicus gaudeat de amico cogitare. c. 16. n. 5. & multò magis eum præsentem habere. c. 17. n. 1. ut de illo sâpe, & libenter loquatur. c. 20. n. 1. 4. ut de illius bonis lætetur, tanquam si sua essent. c. 25. n. 1. ut eadem illi optet, ac pro viribus conferat. c. 26. n. 1. ut ab eo redamari, & placere illi studeat. c. 30. n. 1. ut omnia cum eo communia habeat. c. 31. n. 1. ut eadem, quæ ille, nolit, ac velit. c. 32. n. 1. ut inimicos ejus oderit. p. 3. c. 10. n. 6. ut, quæ ad illum pertinent, & charilli sunt, amet. c. 13. n. 1. Memoranda amoris

R E R U M .

verga amicos exempla. p. 2. c. 27. n. 6. c. 31. n.
9. p. 3. c. 2. n. 5. & c. 5. n. 3.

Amicitia cum DÉO quantum nostram conditionem excedat. p. 2. c. 4. n. 1. 2. Quād humanis quibusvis amicitiis sit potior. n. 3. 4. 5. Neque illius pretium minuitur, quia commune est plurimis, & possibile omnibus bonum. n. 6. 7. Justus quisque illius æstimator debet tum in se, tum in aliis ante omnia seu fortunæ, seu naturæ ornamenta illam ponere. n. 8. 9. Debet præterea, si illius particeps sit, sensus, & mores ipsi consentaneos, hoc est, plus quam mortales, humanosque sumere. n. 10. nec non obstat pescere de tam exigua in plenisque hominum conservandæ illius cura. n. 11. ac certissimam demum voluntatem habere, nullo eam pacto amittendi. n. 12. Ejus jactura maiorem vim habet inhibendi à peccato, quam inferorum timor. Ibid.

Amor tantò est validior, quantò minus dividitur. p. 3. c. 10. n. 7. Nequit esse otiosus. p. 3. c. 1. n. 1. Indefessum in operando hominem reddit. p. 3. c. 1. n. 2. Non recusat labores, nec terretur periculis. p. 3. c. 1. n. 1. 2. 3. Ex eo alii omnes affectus, actusque hominis oriuntur. p. 2. c. 8. n. 1. 2. 3. 4. 5. Qualis ipse est, talem hominem reddit. n. 1. In quo propriè consistat, quatenus est affectus specialis ab aliis distinctus. n. 6. Est sim-

INDEX

plex, & liber, nec patiens regulis, & artificis
ad actus suos dirigi. p. 2. c. 18. n. 19. 20. Impellit ad cogitandum de re amata. c. 16. n. 5. & ad loquendum de eadem. c. 20. n. 1. 4. Potest concipi erga nunquam visos. p. 1. c. 29. n. 9. Majorem vim habet movendi animos, quam timor. p. 2. c. 28. n. 3. Debet esse ordinatus. p. 3. c. 2. n. 1. Cum est vehemens erga aliquid, abstractit mentem ab aliis objectis. p. 3. c. 10. n. 7. Dividitur in amorem amicitiae absolutae, gratitudinis, & concupiscentiae. p. 2. c. 7. n. 1. Item in estimativum, & sensibilem. p. 3. c. 3. n. 1. Amor unius rei impellit ad amanda omnia, quae ad illam pertinent, eique sunt affinia. p. 3. c. 12. n. 1. Amor DEI erga nos quam sit antiquus, & continuus. p. 1. c. 23. n. 2. Quam mirabilis in tolerantia nostrarum offensarum. c. 24. n. 7. 8. 9. Quam solitus de nostra salute. n. 14. Quantus plus estimationis mereatur tum respectu ipsius tantum Domini, & nullo indigentis, tum respectu nostrae indignitatis, n. 15. 16. 17. 18. Vide etiam DEUS. Beneficentia, & charitas DEI. Noster erga DEUM secundum diversas species: nempe alius amicitiae, alius concupiscentiae. p. 2. c. 7. n. 1. alius estimativus, alius sensibilis. p. 3. c. 3. n. 1. Alius abstractus ab omni specie creata, inque sola absoluta essentia DEI habens; & alius plura simul

R E R U M

mul alia cum ipso ipsius causâ respiciens. p. 3. c. 33. n. 6. & sequ. Amor noster erga DEUM secundum causas, quas habet tendendi in illum; cuiusmodi sunt primò incomparabilis ejus præstantia. p. 2. c. 7. n. 2. 3. Præterea ineffabilis charitas, & beneficentia erga nos. n. 4. 5. Demum quia ille est summum nostrum bonum, neque alterius cuiusquam boni amor potest æquè nos nobilitare, locupletare, & explere. n. 6. 7. 8. 9. Quantam vim habeat, ad integerrimum, flagrantissimumque amorem illius excitandum, concipere illum sub ratione infinitæ pulchritudinis. p. 1. c. 27. n. 6. c. 29. n. 13. & sequ. Amor erga DEUM, secundum utilitates, quas homini affert. Nam evehit ad altissimum decus vel abjectissima opera ex impulsu suo facta. p. 3. c. 17. n. 11. Efficacius nos impellit ad rectè agendum, quam nostri ipsorum amor. n. 9. Urget ad magna quæque efficienda. p. 3. c. 1. n. 3. 4. Vide etiam conjunctio cum DEO. Vita prorsus ex DEO. Amor erga DEUM, secundum suam vim, & mensuram debet esse validior quibusque aliis amori- bus. p. 3. c. 1. n. 5. 6. Debet præferre increatum suum objectum quibuscumque aliis. c. 2. n. 1. 2. adeò ut DEUM plùs amemus, quam quavis bona utilia. n. 3. 4. 5. plùs quam personas omnes nobis charas. n. 6. plùs etiam nobis met ipsis. n.

INDEX

7. 8. 9. 10. Neque sat est amare D E U M quomodo cunque plus nobis, sed plus summo cum excessu. c. 3. n. 2. 3. Tres gradus praedicti excessus. n. 4. 5. Quinam sit primus gradus. n. 6. 7. 8. Quinam secundus. c. 4. Quinam tertius, & supremus. c. 5. Amor erga D E U M secundum integratatem, & plenitudinem debet esse purus, & sine consortio amoris terreni. p. 3. c. 1. n. 7. c. 10. & u. n. 1. Quam conveniens sit, ut sedulam omnes amoritam perfectio operam demus. p. 3. c. 34. n. 9. 10. Amor erga DEUM secundum nonnullas suas proprietates. Non est contentus meritis affectibus, sed incitat ad facienda, & patienda fortia pro D E O. p. 3. c. 1. n. 1. 2. 3. 4. 5. Non excludit omnem methodum in exercitio orationis, & consuetudinis cum DEO. p. 2. c. 18. n. 19. 20. Impellit ad loquendum de D E O. 6. 20. n. 2. 3. &c. reddens in hoc faciendo eloquentes etiam idiotas. n. 12. Affert solatium animae ex memoria, sed & mero rem ex absentia D E I. c. 21. n. 1. Incitat ad desiderandam, & promovendam omni studio D E I gloriari. c. 26. n. 2. 3. Acerrimo dolore animam afficit, culparum causa, quibus eum offendit. c. 27. Excitat in anima sumnum peccati horrorem, atque odium. c. 28. n. 1. Efficacius retinet a peccando, quam inferorum timor. n. 2. 3. &c. Reddit hominem solitudo.

R E R U M.

citum vitandi omnem culpæ maculam, ut oculis
DEI gravior appareat. c. 30. Facit, ut idem
plenum sui, ac rerum suarum omnium DEO ar-
bitrium relinquat, & DEI vires viciissim tanquam
suas spectet: omnia se in illo posse existimans,
imò plus gaudens, ab eo subsidia in quoscunque u-
sus accipere, quam si ea per se haberet. c. 31. Fa-
cit, ut velimus, quidquid vult DEUS. c. 32. n. 1.
11. 12. 13. Quamvis sit principium sufficiens ad
proprios quosque suos actus per se exercendos;
novam tamen vim ad id accipit à consideratione,
& alienis hortatibus. c. 8. n. 7. 8. 9. & c. 16. n. 1.
Ad eum excitandum, fovendūmque plus confert,
familiariter, quam timide cum DEO agere. c. 9.
n. 5. In eo præcipue DEI famulatus consistit. n.
4. Ignotus ethnici Sapientibus fuit. p. 3. c. 2, n.
10. Debet esse non solum paratus ad exequendam
voluntatem DEI, ubiunque illa apparet, sed &
solicitus ad investigandam, dum latet. c. 6. n. 1.
2. 3. Impellit nos, ut amemus, illius causā, quas-
cunque personas ab eo amatas. c. 12. Non ad-
versatur legitimo hominis erga se ipsum, & vera
bona amori, imò hæc queri à nobis vult. c. 17. &
c. 33. Nonnunquam est major cognitione, ex
qua oritur. p. 1. c. 30. n. 5. Excellentior natura
est, cum unum tantummodo DEUM, quam cum
aliquid simul creatum intuetur. p. 3. c. 11. n. 9.

INDEX

10. &c. 33. n. 8. Non potest tamen in terris,
nec, si posset, deberet, ita semper à creato omni
specie avulsus in DEO uno continenter hærere, c.
33. n. 6. 7. 8. 9.
Amor Cælitum erga DEUM quām sit perfectus. p. 1.
c. 29. n. 7. 8.
Amor bonorum præsentium sīnē ullo DEI respectu spe-
cies quædam idolatriæ est. p. 3. c. 10. n. 4. Vide
etiam, Affectus erga res terrenas. Amor verum
creatarum DEI causā non adversatur amori di-
vino, neque animam deprimit. p. 3. c. 11. n. 1,
2. 3. Modus referendi earum amorem ad DEUM.
n. 4. 5. 6. 7. Facile evenit, ut videantur amari
propter DEUM, & tamen propter se amentur.
n. 8. Aliquando amare illas propter DEUM per-
fectior, majorisque meriti actus est, quām Deum
unum amare. n. 2. 10. Ut purè propter Deum
amentur, conductit multū morari, quām diutis-
sime fas est, in absoluto unius DEI amore. n. 9.
10. &c. 33. n. 8. 9. Amor erga proximos se-
quitur necessariò ex amore erga DEUM. p. 3. c.
13. n. 1. 2. &c. Perfecta ejus praxis. n. 7. 8. &c.
Debet esse supernaturalis, & omnes ad unum ho-
mines etiam immerentes complecti. n. 14. 16.
Utilissimus ad obtainenda quævis DEI dona. n. 5.
memoranda ejus exempla. c. 14. Amor erga ini-
micos propriū est charitatis divinæ actus. p. 3. c.
15.

R E R U M .

15. n. 1. *Imò inter illius actus maximè excellens.* n. 4. *Per eum DEO similes, ejusque filii evadimus.* n. 3. *Varia inimicorum genera, quæ complectenda illo sunt.* n. 5. *Quàm ardens esse debeat.* n. 6. *Quantum incitamenti ad eum nobis suggerat amor Christi erga suos hostes, & desiderium, ut se in eo imitemur.* n. 7. 8. 15. *Artes, quæ usui esse possunt ad eum placidum, hilaremque conservandum in quovis offendarum genere.* n. 9. 10. &c. *Exempla perfectæ mansuetudinis, & charitatis in quibuslibet tolerandis injuriis, imò etiam in bene merendo de earum auctoribus.* c. 16. &c. 15. n. 14. *Amor erga nos ipsos naturæ lege nobis præscribitur, ideoque justissimus.* p. 3. c. 17. n. 1. *dummodo sit rectus.* n. 2. *In quo consistat illius rectitudo.* n. 3. *Modus eo rite utendi erga corpus.* n. 4. & sequ. usque ad 15. & erga animam. n. 15. 16. 17. *Non est præter rationem, sed huic maximè congruens, amare se DEI potius, quàm sui gratiâ.* n. 16. *Amor nostri ipsorum non est prima amandi regula, sed amor erga DEUM.* c. 2. n. 8. 9. *Amor proprius est amor nostri, sed perversus, & divino amori contrarius.* p. 3. c. 17. n. 2. c. 18. n. 1. 2. 7. &c. 31. n. 10. *Videri nobis facit meliora, quæ jucundiora sunt.* c. 6. n. 7. c. 7. n. 5. *Amor naturalis erga proprium corpus nunquam extingui*

INDEX

- penitus potest, p. 3. c. 22. n. 9. Amor naturalis
vehemens erga particularem quampiam perso-
nam noxius animæ est. A. c. 4. n. 3. Amor alio-
rum erga nos cur nobis placeat. p. 3. c. 28. n. 2.
Nocet animæ illi adhævere. n. 8. 9. Vitandus
ex amore DEI est. Ib. & c. 29. n. 17. Modus eum
declinandi. c. 29. n. 18. & A. c. 4. n. 4. Amor
DEI, & amor mundi invicem sibi adversantur,
neque possunt simul in eodem corde copulari. p. 3.
c. 10. n. 5.
- Anacreon restituit Polycrati talentum auri ab eo sibi
donatum, quia præ importunis illius curis dormire
nequivit. p. 3. c. 19. n. 3.
- Anaxagoras profitetur, cæli contemplandi causā
natum se esse. p. 1. c. 3. n. 4.
- B. Angela de Fulginio, quantum solatii, & oblecta-
menti caperet ex consideratione judiciorum DEI.
p. 2. c. 12. n. 18.
- Angelorum innumerabilis multitudo. p. 1. c. 21. n. 4.
- Anomæi hæretici perfectam D E I comprehensio-
nem sibi arrogabant. p. 1. c. 16. n. 3.
- Antiochus Rex a gravi morbo coactus de sua conditi-
one humilius sentire. p. 1. c. 22. n. 20. Nimit
ejus tristitia, de eventu suis votis contrario. p. 3.
c. 19. n. 9.
- Antiquitas pretium, & venerationem rebus conciliat.
p. 1. c. 14. n. 13.

D. An^o

R E R U M .

D. Antonius Abbas rerum universitatem Bibliothecæ
locū habet. p. 1. c. 10. n. 1.

Antonius Panormitanus, quo paclō virtutem lucidio-
rem sole esse, rusticano homini demonstrārit. p. 1.
c. 27. n. 18.

D. Antonius Patavinus peculiaris reverentiae signa ho-
mini nefario exhibet, eò quod divinitus cognorif-
set, eum aliquando Martyrem fore. p. 3. c. 27.
n. 6.

Aristotelis dictum de interrogante, cur pulchra dele-
ctant? p. 1. c. 27. n. 5.

Aspis, quām se gratam suo nutritio exhibuerit. p. 2.
c. 7. n. 4.

Assuetudo sensim familiaria, & innocua homini redi-
dit, quæ prius experiebatur molesta. p. 3. c. 23.
n. 5. Vide etiam habitus.

Athei pejores ipsomet cacodæmone. p. 1. c. 13. n. 10.
Athenienses proponebant filiis diversarum instrumen-
ta arium, cognituri, ad quam earum peculiari
naturæ instinctu ferrentur. p. 2. c. 15. n. 5.

Atomii. Vide, Universum.

B.

S. Basilius flammeam visus linguam in ore habere. p.
2. c. 20. n. 5. Minus animo afficitur erga hono-
rem Pontificiæ suæ dignitatis, quām Eremita, à
quo

INDEX

*quo despectus fuerat, erga tugurii sui felem. p. 3,
c. 20. n. 5.*

*Beatitudo infinita, qua D E U S fruitur in se ipso,
quantum gaudii afferat animæ ipsum amanti. p.
2. c. 25. n. 2. Modus, quo uti debemus, ad ex-
citandum in nobis id gaudium. n. 3. 4. 5. 6. 7.
Quàm conveniens sit illo affici. n. 8. 9.*

*Beatitudo cœlestis. Vide, visio D E I. Gaudium beato-
rum Cœlitum.*

*Beneficentia D E I erga nos. p. 1. c. 23. Longissima,
quia secundum voluntatem æterna, principiique
expers, neque ullo dein tempore intermissa. n. 2.
Latissima insuper, quia innumera omnis generis
bona complectens. n. 3. Qualia sunt primò no-
strum esse, ab eo potius, quàm à terrenis parenti-
bus nobis collatum. n. 4. & collatum, præferen-
do nos infinitis aliis hominibus, quos nostri loci
potuisset creare. n. 5. idque, licet tunc prospice-
ret, quàm ingratæ suæ munificentiæ essemus futu-
ri n. 6. Quod munus toties iterum largiri nobis
pergit, quot momenta sunt temporis, quibus nos
conservat. n. 7. opem quoque interim præsenti
virtute sua nobis ferens, ad quosunque actus no-
stros vitales. n. 8. Quia præter nostrum esse to-
tam item nobis hanc rerum sensibilium universi-
tatem donavit. n. 9. 10. 11. Neque his conten-
tus, eam mundum providentiæ disponit, ut cæteri
qui-*

R E R U M .

qui que homines , quanquam n̄l de nobis cogitan-
tes , nostris usibus serviant . n. 12. Imò ipsi simet
Angelus nostri , & rerum nostrarum custodiam
demandavit . n. 13. Neque his beneficiis quid-
quam pretii decedit , quia humano generi uni-
verso sunt communia . n. 14. 15. 16. 17. 18. 19.
Sublimitas porrò hujus beneficentie elucet in su-
pernaturalibus donis , quibus jam dicta cumulavit :
ad excelsissimam suorum amicorum , filiorum ,
atque heredum sortem nos elevans . c. 24. n. 1. 2.
3. Neque hujusmodi munerum pretium minui-
tur , ratione exigui illius meriti , quod ad ea con-
sequenda à nobis exigitur . n. 4. 5. Profundissi-
ma denique eadem apparet , ratione tum intimi
amoris , quo DEUS curavit , ut prædicta obtine-
remus sua munera , tum miræ humilitatis , ad
quam sese demisit . n. 6. Nam ingratissime of-
fensus ab hominibus incredibili clemencia illos tole-
rat . n. 7. 8. Imò occasionem hinc sumit suæ erga
illos benignitatis augendæ : pro illorum reparan-
da salute carnem sumens , acerbissimæque morti
se offerens . n. 9. 10. Adde hoc , quod culpas eo-
rum omnes , nullo certo numero præfinito , se con-
donaturum promiserit . n. 11. quodque pro hujusmo-
di condonatione nihil aliud , nisi eorum pæniten-
tiam requirat . n. 12. & quod præter criminum
remissionem reos in pristinam , imò etiam ardiores
se-

INDEX

secum amicitiam restituat. n. 13. Néve illi ab-
nuant prædicta benignitate sua uti amantissimas
mille artes, industriaſque adhibet, quasi non de
hominis, sed de sua utilitate ageretur. n. 14.
Quanto pretii pondere singula hæc beneficia cumu-
lentur, ſpectata tum illius à quo dantur, magni-
tudine, tum nostri, quibus dantur, indignitate.
n. 15. 16. 17. 18. quāmque eximium grati animi
ſensum à nobis efflagitent. n. 19. & p. 2. 6. 7. n. 5.
V. DEUS, prout erga nos est.

Beneficia & à feris grati animi vicem extorquent. p.
1. c. 23. n. 1. & p. 2. c. 7. n. 4. Plus pretii du-
cunt ex dignitate ſui authoris. p. 1. c. 24. n. 15.
Minus obligant, ſi propriæ utilitatis respectu fiant.
c. 25. n. 2. 5. Non ſemper minus estimationis
merentur, quia multis ſunt communia. c. 23. n.
16. Fiunt nobis à DEO ex puro nostri amore,
& ſinè ullo propriæ utilitatis respectu. p. 1. c. 24.
n. 16. & c. 25. n. 4. 5. 6. 7.

Bonum non potest acquiri, niſi per exclusionem ma-
li. p. 3. c. 10. n. 11. 12. 13. Bonum, generatim,
& ſinè ulla addita differentia, unum eſt ex nomi-
nibus DEI maxime propriis. p. 1. c. 14. n. 18.
Bona vitæ præsentis contemni potius, quam am-
ari, & in pretio haberimur. p. 3. c. 19. De-
bemus iis uti, quando ſunt neceſſaria, ſed ſinè af-
fectu, & adhæſione animi. p. 3. c. 17. n. 9. & 14.

v.

R E R U M .

V. Affectus erga re terrenas. Bonà singula, quibus utimur, cum expresso, & peculiari amore à D E O nobis jugiter suppeditantur. p. 1. c. 23. n. 18.

Brachmanæ docebant, tunc verè, propriéque hominem nasci, cùm moritur. p. 2. c. 22. n. 11.

C.

Camelus, abnuens, dimidia sarcinæ parte bovem allevare, totam cogitur eo mortuo subire. p. 3. c. 17. n. 6.

Canes venatici in locis odoriferis indagare, & per se qui feras nesciunt. p. 1. c. 10. n. 6.

Carthaginenses Græcam linguam disci à suis civibus retant, cùm eā scriptas deprehendissent proditio- ni contra suam Rempublicam literas, p. 2. c. 29. n. 9.

Casus. V. Universum.

B. Catharina Genuensis incredibile existimat, reperi- riri hominem, qui deliberate, sciens, volensque DEUM offendat. p. 2. c. 28. n. 1. Quàm gene- rosa, & prompta animo in divino famulatu fuerit. p. 3. c. 1. n. 11. & c. 22. n. 3.

Causa movens ad operandum. V. Ratio formalis ope- randi.

Certitudo moralis divinæ in se gratiæ potest haberi à spi-

INDEX

- spiritualibus viris. p. 2. c. 11. n. 8. 9. 10. &c.*
Charitas. *V. Amor.*
Christus omnium nobis bonorum fons est. *p. 3. c. 12. n. 7.* *Ab omnibus, qui DEUM amant, summo-
pere amari, & coli debet. n. 2 3. 4. 8.* *Hujus
tamen amoris, & cultus causas satius erit à DEO
sumere, non timendo, né ipse propterea offendat-
tur. n. 5. 6. 8.* *Quod ipse ultro elegerit, tædio, &
mærore affici, non satis causæ nobis præbet, cur
similiter affici in DEI famulatu velimus. c. 32. n.
8.* *Quonam pacto venerandus nobis in Eucharistia
sit. A. c. 10. n. 11. 12. 13.*
Cives Romani quām tuti ubique essent. *p. 2. c. 3. n. 7.*
Cleanthes non impeditur ab extrema paupertate, né
sedulam Philosophiæ operam nayet. *p. 1. c. 3. n. 8.*
Cælites, quo pacto colendi à nobis sint. *p. 3. c. 12.
n. 11.*
Cogitandi de quibusvis objectis libertas quantum no-
ceat. *p. 3. c. 25. n. 3. 4. 5. 15. &c. 19. n. 10.* *Quo
pacto refrænanda sit. c. 25. n. 14.* *Cogitationes
rerum futurarum rejiciendæ. Ibid.* *Itemque o-
mnes supervacuæ, & profanæ. A. c. 2. n. 11. 12.*
Cognitio DEI quantum nobilitet mentem. *p. 1. c. 2.
n. 1. 2.* *Quām miras veritates continet. n. 3.*
Quām propriè homini conveniat. n. 4. *Quām
eximios fructus animæ pariat, quibusque obnoxio-
us malis sit, qui eā caret. n. 5. & sequ. &c. 3.
n. 3.*

R E R U M.

n. 3. 4. 5. Illius negligentia D E O admodum
injuriosa, & hominibus noxia. c. 3. n. 1. 2. 3. 4.
5. Debemus toto pectore ad illam incumbe, &
terrenis quibusque occupationibus illius studium
præferre. n. 6. Juxta exemplum, quod Sancti
nobis reliquere. n. 7. imò quod vel ipsi relique-
runt ethnici Sapientes, sua in profanis scientiis
addiscendis contentione. n. 8. Neque suam in
eius studio segnitiem excusare quisquam potest,
jactando, DEUM à se jam satis cognosci. Omnis
quippe circa Deum nostra cognitio maximè exigua
est, ampliorque semper fieri, & amplior potest.
n. 9. Nec est, cur terreamur scientiæ hr̄jus ni-
mia altitudine; nullum siquidem & a ingenii a-
cumen requirit. c. 4. n. 1. Sed & ab hebetissimo
quoque potest parari. n. 2. 3. prout demonstrant
exempla complurium, qui tardi ceteroqui, &
rudes exercitatisimis, acutissimisque Doctoribus
in ea præstitere. n. 4. & c. 30. n. 4. 5. 6. 7.
Tria illi consequendæ sunt necessaria. c. 4. n. 5,
nempe humilis oratio. c. 5. Cordis puritas. c. 6.
& sedula consideratio. c. 7. DEUS illam lar-
gitur non superbis, & curiosis, sed piis, & hu-
milibus. c. 5. n. 5. 6. 30, n. 7. Impedimento
illi sunt affectus pravi. c. 6. n. 1. usque ad 8. Et
nimium studium circa doctrinas subtiliores, ac
merè theoricas. p. 3. c. 25. n. 6. 8. Meretur

U

quo-

INDEX

quovis labore emi. p. 1. c. 6. n. 10. & quibus-
cunque aliis scientiis præferri. c. 2. Rerum
terrenarum contemptum parit. p. 1. c. 2. n.
6. Necessaria est ad amorem divinum. n. 7.
&, nisi ad eum dirigatur, nihil utilitatis
homini affert. p. 2. c. 1. n. 1. 2. Quibus conser-
vari artibus possit. & debeat ab homine, qui ali-
quem jam progressum in ea fecerit. p. 1. c. 30. n. 9.
Colloquia cum hominibus. V. Conversatio. Sermo.
Loqui.

Conformatas cum volantate divina, curæ in primis
debet esse hominibus valetudinariis, neque sat
idoneis ad alia opera bona exercenda. A. c. 6.
n. 6. Incitamenta ad eam. p. 2. c. 32. Nimi-
rum quod DEUS plenissimum super creatæ omnia
dominii jus habeat. n. 2. quod nihil ejus volun-
tate est sapientius, & rectius. n. 3. quod omnia
ad majus nostrum bonum dirigat. n. 4. 5. quod
ærumnas ab eo decretas invito animo excipientes,
non idcirco eas evadamus, sed solum graviores
reddamus. n. 6. contrâ verò iis acquiescentes per-
petuam, & jucundissimam pacem consequimur.
n. 7. & 8. meremur, ut ipse pariter nostris faci-
lēt votis se præbeat. n. 9. planoque, & suavi itine-
re ad eximiae sanctitatis metam pertingimus. n. 10.
Praxis porrò illius est, ut primò persuasum genera-
tim

R E R U M.

rim habeamus. quidquid in mundo evenit, voluntatem DEI esse. p. 2. c. 33. n. 1. usque ad 7. Deinde, si quidpiam tale acciderit, generale illud principium agnoscamus. n. 7. 8. ac demum plenissimo cum assensu nostram voluntatem accommodemus divinæ. n. 9. 10. Jam vero materia illius sunt, excepto peccato formali, omnes evenitus, seu adversi, seu prosperi. n. 11. seu præteriti, præsentesque, seu futuri. n. 12. Et sive ad nos, sive ad quoscunque alios pertineant. n. 13. cum nequeat non rectissimum, & omnium approbatione dignum censeri, quidquid DEO placuerit. n. 14. Falsum autem est conformitatem hujusmodi circa proximorum calamitates etiam publicas, repugnare virtuti misericordiæ, & charitatis. c. 34. n. 1. 2. 3. præsertim cum libenter de manu DEI accipere quodvis malum, seu propriam, seu alienum, non excludat voluntatem, & conatum, illud idem propulsandi in tempus futurum. n. 2. Unde etiam neque idem facere circa nostras spirituales miseras repugnat ardenterissimo etiam perfectionis studio. n. 4. 5. 6. Num pertinere ad ejus materiam possit, ac debeat aeterna nostra damnatio. n. 7. & sequ.

Coniunctio cum DEO, quanto est major, tanto perfectiorem, ac beatum magis hominem reddit. A.

U 2

c. 1.

INDEX

c. i. n. 1. Mirum, tam paucos illi studere. n. 2.
& 3. Neque satis excusantur, quia nulla eam
quærendi sit obligatio, & necessitas. Non enim
hinc stimulis opus est, ubi agitur de ingenti bono.
n. 4. 5. Præterquam quod studium conjunctio-
nis cum DEO ad plura, & graviora mala evitan-
da necessarium homini sit. n. 6. 7. Neque item
est, cur obtendant rei difficultates: tum quia nul-
lum est boni genus, quod difficultatibus suis ca-
reat. n. 8. 9. tum quia illæ non adeò graves sunt,
quam inexpertis videntur. n. 10. 11. & c. 10. n.
15. tum denique, quia satis, supérque compen-
santur amplissimo, & præsenti suo fructu c. 1.
n. 12. 13. Unde concluditur, incumbendum
cuique esse ad conjunctionis tam beatæ studium.
n. 14. 15.

Conservatio rerum non minus virtutis requirit in
causa, quam earum prima productio. p. 1. c. 22.
n. 12. Necessaria est asiduæ rebus creatis, ne
esse desinant. Ibid.

Consideratio DEI necessaria est ad illius cognitionem.
p. 1. c. 7. n. 1. 2. 3. 4. Quantò est intensior,
enixiòrque, tanto plus de objecto suo assequitur.
n. 5. 6. 7. Duplex est, alia immediata, quæ De-
um in se ipso intuetur; alia mediata, quæ in suis e-
undem vestigat operibus, eque rerū creatarū aspectu
ad

R E R U M.

ad illius perfectiones conscendit. n. 8. *Quomodo*
hæc posterior usurpetur. c. 8. 9. 10. & 11.
Prior tamen consideratio divinas perfectiones me-
lius assequitur. c. 12. n. 1. 2. Ea vero inniti
potius debet fidei, quam rationi humanæ. n. 9.
neque perfectiones divinas debet concipere, quales
in creatis rebus cernuntur, sed modo prorsus di-
verso. n. 10. 11. negando illas scilicet, unaque
affirmando. n. 12. 13. 14. neque refugere quis-
quam debet hoc considerationis genus inscitiae, &
tarditatis suæ causâ. c. 30. n. 2. Nam profe-
ctus in eo non tam ab ingenio, quam à puritate a-
nimi, & peculiari auxilio DEI pendet, major-
que sæpe est in mulierculis, & hominibus idiotis,
quam in primariis Theologis. n. 3. 4. 5. 6. 7. &
c. 4. n. 4. Consideratio DEI secundum absolu-
tum, & merum suum esse: num, & quomodo præ-
ferenda illis sit, quæ simul cum ipso alias quoque
res ad ipsum spectantes intuetur. p. 3. c. 11. n. 9.
10, & c. 33. n. 6. 7. 8. 9. Consideratio, & co-
gnitio DEI negativa quo pacto intelligenda sit. p.
3. c. 12. n. 12. 13. 14.

Consolations spirituales, charæ communiter, & in
pretio viris sanctis fuere. p. 3. c. 32. n. 9. Plu-
rium generum sunt. aliæ majoris, minoris aliæ
momenti. c. 31. n. 17. Possunt ex divini amoris
impulso earum aliquæ repudiari ob damna, quæ

INDEX

indè provenire queunt. n. 14. Verùm amari etiam, atque expeti ob emolumenta, quæ afferunt. n. 15. 16. 17. & c. 31. n. 9. Cautio circa eas adhibenda, nè absint. c. 31. n. 18.

Constantia in rectè propositis quo pacto servanda. A. c. 10. n. 7.

Consuetudo familiaris cum D E O. V. Familiaritas cum D E O.

Conversatio familiaris cum hominibus sèpe animi puritatem minuit. A. c. 4. n. 2. 14. Quàm parsca, & circumspecta esse debeat. n. 16. Vitan-
da est, cum hominibus palam improbis, & spiri-
tualium sermonum nauseâ laborantibus. p. 2. c.
20. n. 16. V. etiam Sermo. Loqui.

Coriolanus nihil habet in victoriis suis gratius, quam
lætitiam indè matri provenientem. p. 3. c. 17. n.
16.

Corpus neque nimis indulgenter, neque justo severi-
us tractandum. p. 3. c. 17. n. 4. §. 6. Submi-
nistranda ei sunt necessaria, sed absque solicitu-
dine, neque ex illius, sed ex Dei tantùm amore, &
ità, ut in eo curando ad parsimoniam potius pro-
pendeat, quàm ad nimietatem. n. 7. usque ad 15.
Ab eo verè amatur, à quo rationi subjicitur. n. 14.
Nimia adversùs ipsum durities gravia parit spi-
rituali homini incommoda. n. 5. 6. & c. 23. n.
2. 3. & c. 6. n. 8. 9. & c. Sæpe meliori ejus va-
le-

R E R U M

letardine utitur, qui minùs delicate, & scrupulose illud curat. c. 23. n. 2. Socius animæ est, sed tam molestus, ut non appareat, cur dolendum huic sit, ab eo separari. p. 2. c. 22. n. 9. V. etiam Mortificatio corporis. Corpus humanum quām mirabile artificium in structura sua exhibeat. p. 1. c. 20. n. 15. Maximæ inter cætera quævis corpora pulchritudinis capax. c. 27. n. 7. Corpora beatorum Cælitum, quām mira pulchritudine excellant. p. 1. c. 29. n. 3.

Creaturæ, imperfectionis sua causâ, nihilum potius appellari merentur, quām entia, præsertim coram DEO. p. 1. c. 15. n. 17. & c. 18. n. 12. 13. Quām misera, & vilis earum conditio sit, quatenus nihil agere per se ipsas, & suis tantum viribus possunt. p. 3. c. 27. n. 3. Sensu carentes, quo-cunque licet extraordinario, ac supernaturali modo DEUS iis uti velit; nequaquam violenter, sed promptissimè, atque ex naturæ instinctu illi obsequuntur. p. 1. c. 22. n. 4. 5. Creaturæ sensibles ducunt nos sua specie in cognitionem DEI. p. 1. c. 8. n. 1. 2. 4. 5. & c. 30. n. 8. Non debemus in ipsis hærere, sed per ipsas ad DEUM eniti. c. 8. n. 3. c. 9. n. 1. c. 10. n. 1. 6. c. 11. n. 8. 9. Non tamen per eas possumus, nisi imperfectè, infinitam DEI essentiam cognoscere. c. 12. n. 1. Cupiditates. V. Affectus.

INDEX

Curiositas à natura homini insita, personas famâ celebres coram videndi. p. 1. c. 1. n. 4. *Et ad rerum arcanarum notitiam perveniendi.* Ibid. & n. 5. *Curiositas, inutilia vestigandi, & sciendi, contraria admodum spirituali profectui est.* p. 3. c. 25. n. 1. 6. 7. 8. *Modus eam reprimendi.* n. 9. 10. 11. 12. 13.

Cyrus Rex, impatiens ab ullo suorum officiis superari. p. 2. c. 3. n. 9. *Quantum amaretur à subditis.* p. 3. c. 5. n. 3. *Quomodo suos milites ad vini abstinentiam assuefecerit.* c. 23. n. 5.

D.

Dæmonis technæ, quibus utitur, ad animas sub boni specie in fraudem inducendas. p. 3. c. 6. n. 6.

Darius Rex Persarum ter diebus singulis revocari sibi in memoriam curat Athenienses, à quibus læsus fuerat. p. 2. c. 29. n. 2.

Delectatio. V. Lætitia.

Demetrius Philosophus contemptim, & ridens magnam vim auri respuit. p. 2. c. 4. n. 12.

Demosthenes singit se haud credere homini, injuste se læsum, frigidè querenti. p. 2. c. 20. n. 5.

Desideria, operandi pro D E O ultra vires, effectu, atque indicia sunt magni amoris. p. 3. c. 1. n. 8. 9. & sequ. c. 9. n. 1. 7. *Quām sint justa, &* con-

R E R U M .

convenientia. c. 9. n. 6. Quām utilia, ut, quæ fieri possunt, faciliūs, promptiusque fiant. n. 2. Non carent suo merito, quāmvis desit ea exequendi facultas. n. 3. 4. 5. Varii gradus excellentiūm operum, ad quæ possunt collimare. n. 9. 10. Ridendus tamen foret, qui se in iis exerceret, necessaria interim, & minora, quæ patrare potest, per socordiam omittens. n. 8.

Desolations, aridatessque animi non minuunt perfectam charitatem in sanctis viris. p. 3. c. 31. n. 2. c. 32. n. 5. Num ex divini amoris instinctu desiderandæ sint. c. 31. & 32.

Desperatio ob commissum grave crimen, qua arte vi-ctasit à veteri Monacho. p. 2. c. 21. n. 16.

DEUS, prout est in se ipso: ens necessarium, & per se existens. p. 1. c. 13. Æternum. c. 14. Absolūtē infinitum. c. 15. Incomprehensibile. c. 16. Immutabile. c. 17. Id quod est. c. 18. Immensum. c. 19. Infinitē sapiens. c. 20. Omnipotens. c. 21. Omnibus dominans. c. 32. Summæ bonitatis. c. 23. 24. 25. 26. Infinitæ pulchritudinis. c. 28. & 29. Respectu nostri intellectūs meretur & stimari super omnia, imò ut nihil coram ipso & stimemus. p. 2. c. 2. Inter omnia nostra mentis objecta est nobilissimum, admirabilissimum, maximè ad nos pertinens, & scitu utile. p. 1. c. 2. Quantū mereatur, ut omni studio cognitionem

INDEX

illius perquiramus. c. 3. Potest à nobis totus cognosci, sed non plenè etiam comprehendendi. c. 3. n. 9. c. 16. n. 1. 2. 3. Idque fassi sunt ipsi Sapientes profani. c. 16. n. 5. Et confirmarunt suis circa ejus nataram erroribus. n. 6. Rationes, quibus demonstratur nostra hæc ipsum perfectè cognoscendi impotentia. n. 7. & præsertim, quia est ens remotissimum à materia, omnino singulare, & usquequaque infinitum. n. 8. 9. 10. Unde oriri in nobis debet altissima illius admiratio, humilius confessio nostræ circa ipsum inscitæ, & tranquillissima ipsius mysteriorum fides, utpote quod nil mirum, & insolens sit, non posse à nobis intelligi. n. 16. 17. 18. 21. At non etiam tristitia de hac nostræ mentis imbecillitate. n. 15. aut studii circa ejus scientiam remissio. n. 14. 18. & c. 2. n. 3. Circa illum vix scientia Angeli excedit scientiam rustici. c. 16. n. 16. 17. 18. Nemo illum melius cognoscit, quam qui se ignorare cum fatur. n. 16. & c. 3. n. 9. & c. 30. n. 2. Melius negando, quam affirmando cognoscitur. c. 16. n. 8. Non tamen ita, ut negatio sine ulla prorsus vel confusa affirmatione sit. c. 12. n. 12. 13. 14. In quo consistat clarius unius, quam alterius circa ipsum, & illius perfectionem cognitio. c. 16. n. 13. Non debemus illius sensus, affectus, & mores ad exemplar nostrorum concipere. p. 2. c. 10. n. 1.

Opti-

R E R U M .

Optima ratio eum contemplandi , & cognoscendi est , si concipiatur , ut ipsum esse , & ipsum bonum à particulari quavis differentia abstractum . p. 1. c. 15. n. 21. Altera abstrahendi ratio , qua uti possumus , ad eximiam illius speciem in mente formandam . n. 22. V. Cognitio DEI. DEUS respectu nostræ locutionis excedit omnia , quæ dici de eo possunt . p. 1. c. 12. n. 3. 15. Nihilominus loquendum nobis de eo est . n. 5. Tum quia hic præcipuus est linguae nostræ usus . n. 4. Tum quia loquentis infantia suppletur hic immensitate materiae . n. 6. tum quia nemo indignari potest , quod de objecto penitus ineffabili minus splendide differatur : cum contrà demissus , & vulgaris sermo aptior sit , quam exaggeratus , & sublimis ad indicandam omni superiori eloquentia ipsius magnitudinem . n. 7. Neque ipse offenditur , quod rudes , & indiserti se laudent : imò ab omnibus universè id officiū exigit . n. 8. Nullis nostris nominibus dignè exprimi potest . c. 15. n. 16. Omnia de illo affirmari simul , & negari possunt . Ibid. V. Nomen DEI. Respectu nostræ voluntatis meretur à nobis summam venerationem . p. 2. c. 6. itemque summum amorem . c. 7. Omne nostrum bonum in amica cum ipso conjunctione possum est . A. c. 1. n. 1. p. 2. c. 19. n. 5. V. Reverentia DEI. Amor erga DEUM. Conjunctio cum

INDEX

cum DEO. Ratio formalis operandi. Prout nobis se exhibet, propensior est ad misericordiam, quam ad severitatem. p. 1. c. 26. n. 2. p. 2. c. 10. n. 4. 5. 6. Cupidissimus, sua nobis bona impertiendi. p. 1. c. 5. n. 8. 10. & c. 25. n. 16. 20. Quantò sit melior quibusunque aliis Dominis. p. 2. c. 3. n. 8. Non agit nobiscum pro conditionis suæ Majestate, sed ad intimas quasque amoris communicationes descendit. p. 2. c. 9. n. 2. 3. c. 10. n. 2. Punit improbos sine ulla perturbatione iracundiæ. p. 1. c. 17. n. 15. p. 2. c. 10. n. 3. Ex nullo culparum venialium numero suam cum homine amicitiam minuit. p. 2. c. 10. n. 7. Post remissionem vel gravissimorum criminum ita nos amat, & nobiscum agit, ac si nunquam Iesus a nobis fuisset. p. 1. c. 24. n. 13. p. 2. c. 10. n. 9. Facile nobis reddidit aeternæ salutis negotium. p. 2. c. 12. n. 17.

Difficultas in bene operando, quando augeat, & quando minuat meritum. p. 3. c. 32. n. 1. c. 24. n. 7.

Diffidentia sui ipsius necessaria ad spiritualem profectum. p. 2. c. 29. n. 3. 4. 5. 6. A. c. 10. n. 9.

Diogenes negligit sepulturam sui cadaveris. p. 2. c. 22. n. 10. Erubescit, quod alter quispiam se pauperior sit. p. 3. c. 21. n. 13.

Divitiae in mera specie, & superfluitate consistunt. p. 3. c. 19. n. 2. Caris, & molestiis scatent. n. 3.

R E R U M .

Vitia sovent, & Christianæ perfectioni obſunt. c. 21. n. 1. 2. 3. Difficillimum eas possidere ſinè adhæſione animi. Ibid. Vel ethnici Sapientes contemnendas, & repudiandas duxerunt. n. 2.

Dolor de peccatis, quam vebemens in anima Deum amante eſſe debeat. p. 2. c. 27. n. 1. uſque ad 10. Memoranda ejus exempla in quibusdam DEI ſer- vis. n. 8. Formula eum exprimendi. n. 10. Non tamen debeat eſſe immoderatus, quantum ad vim ſenſibilem, & nimiam affiduitatem, nè noceat. c. 13. n. 11. & c. 15. n. 14.

Dominium duplex, aliud Jurisdictionis, aliud Proprietatis. p. 1. c. 22. n. 2. Naturæ lege conve- nit excellentiori, quantum ad eſſe, ſuper inferio- rem. n. 8. Sapientia ſemper illud obtinet ſuper indoctiorem. Ibid. Potentia, ipſi tantum inni- xa, cùm omnino externa ſit, non multum pretiū meretur. In maxima tamen aſtimatione eſt apud homines n. 1. Jurisdictionis ampliſſimum obti- netur à D E O ſupra omnes res creatas rationis compotes. p. 1. c. 22. n. 3. Imò etiam ſuprā ir- rationales. n. 4. Unde nullam proprie ipſis vim infert, quando non ſinit eas operari juxta naturæ ſuæ iſtinctum. n. 5. Denique ſupra etiam non- dum exiſtentes, quæ ex nihilo ipſi evocantī obedi- unt. n. 7. Hoc porro dominium intimum ipſi eſt, quia in naturæ ipſius exiſtentia fundatum. n. 8. ideb-

INDEX

ideoque etiam perpetuum. n. 9. Præterea con-
venit DEO absolutissimum Proprietatis dominium
supra quævis entia creata. n. 10. tum quia ipse
illa ex nihilo condidit. n. 11. tum quia assidue
sustentat, nè in nihilum relabuntur. n. 12. 13. tum
quia est eorum ultimus finis. n. 14. Ex quo tam
absoluto ejus dominio infertur, non posse ipsum
cuiquam obstringi nexu propriæ justitiae. n. 15.
Infertur præterea, quām præ illius dominatu con-
temnenda sint omnia Regum terrenorum imperia;
cūm hi & tanto paucioribus subditis præsint. n. 6.
16. & tanto minus potestatis super eos habeant.
n. 17. & hæc potestas advenitia illius sit. 18. & in-
digeant iis, quibus imperant. n. 19. nec dominio
suo queant, nisi ad paucos annos potiri. n. 20.
Infertur demum, quanta esse debeat nostra erga
tantum Dominum reverentia. n. 21. quām admir-
abilis sit paterna illius in nobis regendis benigni-
tas. n. 22. quāmque prompti esse debeamus ad ex-
equenda, quæcunque fieri à nobis jubet, & appro-
banda, quæcunque de nobis decernit. n. 23.
Drimachus, latronum dux amicum inducit, ad præ-
cidendum sibi caput, quo mercedem pro eo pa-
clam à magistratu referat. p. 3. c. 2. n. 5.
Dubia de suo in grave peccatum lapsu, consultius fa-
cient, qui divinæ charitati student, si tanquam
vana è mente abigant. p. 2. c. II. n. 15. 16. 17.

Du-

R E R U M.

Dubia, & timores eorundem, circa præsentem suum amicitiæ, vel inimicitiæ cum DEO statum, neque iis profunt. p. 2. c. 11. n. 3. 4. 5. 6. 7. neque satis fundamenti habent, quo niantur. n. 8. usque ad 18. Unde curandum est, ut hæc quoque parvi faciant, & vacuo ab iis animo sint. n. 18. 19.

E.

Ecstasæ, visionesque, num à servis DEI amari, an vitari debeant. p. 3. c. 31. n. 19. Quæ authorem DEUM habent, differunt ab iis, quarum dæmon causa est. c. 32. n. 6. Non esset repudianda utilitas, quæ ab hisce posterioribus proveniret. Ibid. S. Elisabeth in eventu humanitus adverso hymnum Eucharisticum D E O cani curat. p. 1. c. 25. n. 10.

Ephori Spartanorum Magistratus initio sui muneris nihil priùs edicebant, quam ut cives barbam raderent. p. 3. c. 24. n. 15.

S. Ephrem quo pacto meretricem, à qua tentatus fuera, ad turpis suæ vitæ pœnitentiam converterit. p. 2. c. 17. n. 3.

Error circa objecta singularia levissimum est mentis malum, & sæpe homini utilis. p. 3. c. 37. n. 7. Hujus periculo, nisi aliquid danni aliunde inter-

INDEX

veniat, potest quisque justis de causis, putà obedi-
entiae, humilitatis, & charitatis se prudenter
objicere. Ibid.

Esse, vel Qui est, nomen præcipuum, & propriissi-
mum DEI. p. 1. c. 18. n. 1. Absolutas omnes illi-
us perfectiones, veluti esse increatum, necessari-
um, æternum, infinitum, immutabile, notione
sua includit, atque exprimit. n. 2. usque ad 9.
Neque solum convenit DEO appellari propriis, Qui
est; verum etiam appellari, Qui solum est: cùm res
creatæ præ ipso similiores nihilo, quàm entibus
sint. n. 12. 13.

Eucharistiæ cultus. V. Christus.

Euclides capitis periculo se exponit, audiendi Socra-
tis gratiâ. p. 1. c. 3. n. 8.

Eudoxus, dummodo contemplari solem propriùs lice-
at, non recusat ab eo in cineres redigi. p. 1. c. 1.
n. 4.

Eumenes Asiæ Rex, quàm amabile subditis imperi-
um suum redderet. p. 2. c. 3. n. 8.

Examen conscientiæ, quo paæo instituendum meri-
die, ac vespere. A. c. 8. n. 12. Utile est, per di-
em pluries illud repetere. p. 2. c. 30. n. 7. Saltèm
post singula opera. A. c. 8. n. 10. 11.

Exempla sanctorum virorum, non tam certa bene, &
meliùs operandi sunt norma, quàm ratio. p. 2.
c. 14. n. 2. 4. Nonnulla eorum imitari esset a-
ni-

R E R U M.

nimam in grave discriminē conjicere. p. 3. c. 6.
n. 5. Quandonam tutō decerni ex iis posſit, quid
in agendo absolute rectum, aut etiam rectius sit.
p. 2. c. 14. n. 3. Virtutum magnam vim ha-
bent, incitandi ad imitationem. p. 2. c. 14. n. 3.
Si aliena sint à nostro instituto, laudanda potius
sunt, quam imitanda. n. 6. 7. Recta eorum,
inter quos vivimus, quando, quomodo, & cum
qua libertate animi sint imitanda. A. c. 4. n. 12.
Existentia DEI demonstratur. p. 1. c. 13. Quia si-
nè ente increato impossibile est esse ullum ens cre-
atum. n. 7. usque ad 19. Et absque ente necessa-
rio ullum ens contingens. n. 19. 20. 21. Quan-
ta debeat esse nostra humilitas coram DEO, quia
ille necessariò, & per se existit; nos verò contin-
genter, & alieno munere. n. 23. 24.

F.

Familiaritas cum DEO plena hilaritatis, & dulcis
fiduciae, usurpanda ab iis est, qui divino amori o-
peram navant. p. 2. c. 9. quia DEO grata est.
n. 1. 2. 3. & nobis admodum utilis. n. 4. 5. Qua-
re nequaquam debemus abstinere ab ea præsentis
nostræ imperfectionis respectu, sed uti illâ potius,
consequendæ per eam majoris perfectiouis causâ.
n. 6. 7. 8. Itâ tamen, ut nè interim oblisca-

INDEX

in ur nostra indignitatis, & reverentia ipsi debite. n. 6. 9. Ad eam vero concipiendam, necesse est ab animo excludere falsas quasdam imaginatio- nes de DEO, tanquam natura iracundo, & se- vero: imò prorsus contrariam de summa illius be- nignitate speciem in mente formare: repre- sentando illum nobis, tanquam propensissimum ad amicam cum hominibus consuetudinem, nescium iracundiae, atque odii formalis adversus peccan- tes, facillimum ad condonandas suas offensas, patientissimum in quotidianis suorum servorum delictis ferendis, amantisimumque erga nos, qui- buscunque reconciliatus est, perinde quasi nun- quam in infensus fuisse. n. 2. 3. & sequ. Ne- cesse item est ejusdem finis gratia, ut, qui divina consuetudini jam aliquamdiu studet, vanos de suae animae statu timores a se abigat, credens juxta rationes sat solidas, quae id persuadent, ami- cum se in praesens DEI esse. c. 11. & firmiter confidens, talem porro usque ad obitum fore. c. 12. Neque ad praeclaram illius familiaritatem debili- tandam valent, seu reverentia, & submissio, qua versari cum DEO debet. c. 13. n. 2. 3. 4. 5. sive commendatus adeò in sacris Literis sanctissimus timor. n. 6. 7. 8. 9. 10. Seu memoria, & dolor cri- minum, quae in superiori vita patravit. n. 11. 12. 13. Seu exempla hominum, alioquin sanctitate

110

R E R U M .

in signum, qui contrario humilis timoris tramite
in DEI famulatu noluerunt gradi. c. 14.

Familiae in Africa, quæ occulto quasi fascino inficie-
bant, quidquid laudarent. p. 3. c. 29. n. 11.

Fides Christiana, quantò plus de rebus divinis reve-
let, quām totius vitæ suæ studio assecuti sint do-
ciliissimi quique Ethnicorum, inferiores hac in
parte pueris nostratibus, Christiana Cathechesi
imbutis. p. 1. c. 16. n. 6.

Fiducia in DEO, si desit nostris precibus, indignas red-
dit, quæ exaudiantur à DEO, utpote ipsi injurio-
fas. p. 1. c. 5. n. 7. 8. 9. 10. Quām validas
rationes habeamus, eam concipiendi firmissimam.

p. 2. c. 12. n. 2. 3. 4. 5. 6. Est via certissima
obtinendi à DEO quævis dona. n. 7. 11. 12. 14.

15. 21. Debet omni studio excitari, & foveri,
neque reprehendi ab ullo potest quasi nimia. n. 8.

9. 15. Commendatur valde in sacris Literis,
neque contraria illi sunt alia earundem loca, quæ
nos ad timorem hortantur. n. 12. 13. Ea freti,
debemus hilari animo ire ad DEI judicium. c. 23.

n. 12. 13. 15. Et pro certo credere, DEUM no-
bis opem laturum contra assultus dæmonis. n. 6.

7. Quām firma illa, & immobilis esse debeat. c.
29. n. 7. c. 31. n. 2. 3. 4. 5. 6. Fiducia quo-
rumdam DEI servorum in petendis à DEO extra-

ordinariis muneribus: idque non ritu supplican-

INDEX

tiūm, sed instar hominis, qui rem debitam exigit. p. 2. c. 31. n. 7. 8. Quæ tamen fiducia haberi ab eo nequit, qui plenissimum sui, & rerum suarum omnium arbitrium DEO non permittit. n. 9.

Filius Crœsi Regis naturā mutus lingue vincula subito abrumpit, ut patri voce succurrat. p. 2. c. 26. n. 8.

Fons Ammonis fervidior media nocte, quam meridiē. p. 3. c. 31. n. 2.

S. Franciscus Borgia ningente cælo solebat DEU M sibi repræfencare, tanquam illa nive se respengentem. p. 2. c. 33. n. 8.

S. Fulgentius, morbo ex nimia abstinentia contracto, non ideo hujus rigorem minuit. p. 3. c. 6. n. 10. Futuri temporis longitudo non intuenda in studio perfectionis, sed de solo præsenti cogitandum. V. Vita spiritualis.

G.

Gaudium, quod Cælites ex DEI visione percipiunt. quantò sit omni alio superius. p. 1. c. 29. n. 2. &c. p. 2. c. 5. n. 4. usque ad 11. Gemini sonores, unde profuit, sunt pulchritudo, & beatitudine DEI. p. 2. c. 5. n. 11. 12. Vel unicus illius gradus ulterior, quanti estimaretur à S. Teresa. n. 13.

R E R U M .

n. 13. *Quos affectus excitare in nobis ejus consideratio, & justa estimatio debeat. n. 13. & sequ.*

V. Visio DE 1.

Gaudium. V. Lætitia.

Generositas, & promptitudo animi quam sit necessaria ad spiritualem profectionem. p. 3. c. 1. n. 11.

Geometricæ scientia dicta per jocum ab Arcesilao involâsse in os Hipponici, dum is oscitaret. p. 1. c. 5. n. 6.

Georgius Alvarus, quam esset intrepidus, in redarguendis, & penè cogendis ad pænitentiam peccantibus. p. 2. c. 26. n. 8.

S. Gertrudis, solita hilariter necessaria vitæ subsidia corpori suo præstare, tanquam si ea alicui mendicco præstaret. p. 3. c. 17. n. 13.

Gloria cœlestis. V. Gaudium.

Gloria DEI est idem, ac bonum nostrum. Quod Deus pro fine suorum operum illam habeat, perinde est, ac si dicatur pro eorum fine nostrum bonum habere. p. 1. c. 25. n. 5. 6. 7.

Gloria DEI. V. Zelus gloriae divinae.

Gloria, & estimatio hominum conuenienda, quia inanis, quia incerta, & deficiens, & quia semper curis, & perturbationibus scattens. p. 3. c. 19. n. 7. 8. 9. Amatur, quia nostram de nobis præclaram opinionem confirmat c. 28. n. 2. 6. Quam ejus amor sit noxius, & repugnans amori

INDEX

divina. n. 8. 9. Quibus uti modis debeamus ad hunc ex animis nostris extirpandum. c. 29. A. 6. 4. n. 5. Vide Humilitas,

H.

Hipparchia maritum eligit Cratetem, ob ejus, licet pauperis, & deformis, sapientiam. p. 1. c. 27. n. 8.

Hipscratia uxor Mithridatis, ejusdémque comes asidua in omnibus bellis. p. 3. c. 2. n. 5.

Homicida, quocunque eat, occisi à se hominis spectrum præsens habet, ab eoque repeti sibi audit: cur me occidisti? p. 2. c. 27. n. 6.

Homines, quantumcunque eximis dotibus prædicti: plus miserationis ob ærumnosam suam sortem, quam invidiae, & admirationis merentur. p. 2. c. 19. n. 3.

Honor apud homines. V. Gloria, & estimatio hominum.

Humilitas. Ejus laudes. p. 3. c. 26. n. 5. Est virtus propria Christi, & ignota ethnicis. Ib. In quo propriè consistat. n. 4. Cavendum in ea à uiniestate, & quænam hæc sit. n. 5. 6. Actus illius proprii sunt, omnem nostri apud nos estimacionem odisse. n. 7. & consequenter mentem avertere ab iis nostris dotibus, unde illa solet exci-

R E R U M .

pari. n. 8. Vel easdem concipere , ut admodum
exiguas. n. 9. & super omnia intueri illas , ceu
aliquid non nostrum , sed DEI: quales rever
sunt, & quales si à nobis concipientur , nullam po
terunt nostri estimationem apud nos excitare. n.
10. usque ad 16. & p. I. c. 13. n. 24. quamvis
eas cognoscere practice ut tales , non nisi pauco
rum sit. p. 3 c. 26. n. 16. Impellit præterea hu
militas ad se despiciendum per attentam , & plu
ries repetitam suarum misericordiarum consideratio
nem. c. 27. n. 1. 2. 3. 4. neque solum ad se de
spiciendum absolute , verum etiam præ aliis : adeo
ut , qui vere humilis est , deteriorem , ac viliorem
quovis alio se existinet. n. 5. inque praxi ut ta
lem se gerat n. 13. Quoniam modo possit quis
absque temeritatis , & imprudentiae nota talem
se credere. n. 6. usque ad 13. Num præter actus
prædictos proprius quoque humilitatis actus fit ,
amare , & querere contemptum sui apud alios.
c. 28. n. 1. usque ad 8. sive ad humilitatem , sive
ad aliam virtutem ejusmodi actus pertineat ; il
lum certè perfectus DEI amor requirit. n. 8. 9.
dummodo tamen hic etiam nimetas imprudens
viterur. c. 29. n. 1. 2. Num ad hanc nimietet
tem pertineat , fingere se deteriorem , quam re ip
sa aliquis sit. n. 3. usque ad 9. Quinam sit legi
timus modus fugiendæ gloriæ , & querendi con

INDEX

temptus apud alios. n. 9. usque ad 17. & A. c. 4.
n. 5. 6. & c. 7. n. 7. Quanta libertate, &
quiete animi fruatur, qui nullam suae seu gloriae, seu
contemptus apud alios curam afficitur. p. 3. c. 29.
n. 19. Exempla insignia, vitati honoris, & a-
matae quæsuæque ignominiae apud homin. s. c. 29.
n. 3. 7. & c. 30. Non requirit, ut homo de do-
nis à DEO sibi collatis non cogitet, nec de iis sibi
gratuletur. p. 2. c. 11. n. 3. 4. 5. Non debet nos
avocare ab intima coniunctione cum DEO: ne-
que ab usu illius benignitatis. p. 2. c. 9. n. 7. 8.
Non est virtus tristis, neque homo vere humilis
contristatur, sed gaudet potius, quod pauper, &
viles sibi appareat. p. 3. c. 27. n. 2. Exterior,
in vestiu, officiis, & c. conduit ad interiorem:
veluti è contrario illustris, & magnifica species
fastum, & tumorem in animo excitat, fovetque.
p. 3. c. 29. n. 12. Neque ejusmodi submissio ex-
terior minuit autoritatem necessariam ad juvan-
dos proximos. n. 13.

I.

Idea operis in mente artificis semper est pulchrior ip-
so opere. p. 1. c. 28. n. 5.

Ideæ Platonis cuiusmodi forent. p. 1. c. 15. n. 22.
Idololatæ mortuas statuas adorant, vivosque illorum

41-

R E R U M.

artifices nihil pendunt. p. 1. c. II. n. 8.

S. Ignatius Loyola quām sēpe in suis Constitutionibus repeat: Ad majorem DEI gloriam. p. 2. c. 26. n. 2. Satis descriebatur hac nota: Ille homo, qui cālum semp̄ intuetur, nec nisi de DEO loquitur. c. 20. n. 4. Profitetur, nihil sibi intolerabilius apud inferos fore, quām blasphemias contra DEUM. c. 26. n. 3. Satis repensos totius vitæ suæ labores existimat, dummodo per eos vel unica impediatur offensa. n. 8. Graviori dignum pœna pronuntiat, qui remis̄e operans in DEI obsequium se operari dicebat. A. c. 3. n. 15. Ignoratio DEI quām noxia. p. 1. c. 2. n. 8. q. c. 3. n. 3. 4. 5.

Immensitas DEI præsentem illum ubi vis locorum constituit. p. 1. c. 19. n. 2. 3. 4. prout testati sunt vel Ethnicorum Sapientes. n. 5. Imò statuit eum in quovis spatio possibili extra universum. n. 6. usque ad 17. Ipsa est locus primarius, & fundamentum, cui creata omnia loca innituntur. n. 16. Modus concipiendi DEUM circa, & intranos. n. 17. 18. Modus concipiendi eum per infinita extra universum spatia. n. 19.

Immoderatio in vita spirituali multum damni affert. p. 3. c. 6. n. 8. & seq c. 17. n. 6.

Immutabilitas DEI explicatur, & demonstratur. p. 1. c. 17. n. 1. 4. 5. 10. Diluuntur quædam pri-

INDEX

ma specie ipsi contraria. n. 6. 7. 8. 9. Infertur ex ea nihil DEO felicitatis seu accedere ex nostra servitute, & salute; seu ex contrario decedere. n. 10. Quare debemus humiliter de nobis sentire, ceu de servis inutilibus: & cavere, ne illi justam demus causam, rescindendi suæ nobiscum necessitudinis fœdus. n. 12. 13. Præterea tanto plus admirari profusissimam illius erga nos charitatem. n. 16. 17. Denique, si illum sui tantum causâ diligimus, gaudere, quod nihil illi addere interioris boni nostris obsequiis possumus. n. 18. Impiorum misera sors. p. 2. c. 16. n. 6. A mortis terrore incitari debent, non ad illius dilationem optandam, sed ad illam quantocuyus per pœnitentiam se parandos. p. 2. c. 23. n. 3. 4. Inferorum supplicia jure impiis debentur. Quare possunt à DEO illis decerni, etiam si illos amet. p. 1. c. 26. n. 1. 2. Imò minorem nostræ utilitatis curam ille præferret, nisi iis peccata puniret. n. 3. Præsertim cùm facile aedò reddiderit illa evitare; ut prodigiis instar videatur, vel unum existere, qui in ea incidat. 1b. Damnati ad illa jam non ultra DEI amorem, & misericordiam merentur. n. 5. & 6. In aliquo tamen sensu DEUS illos commiseratur, atque amat. n. 7. Infirmitates corporis solent pluries animæ etiam valetudinem lœdere. A. c. 6. n. 1. Rationes vitan-
di

R E R U M .

di hanc earum noxam sunt, non nimis affici erga suum corpus. n. 2. rebus spiritualibus diligenter, quanta adhiberi potest, impendere. n. 3. 4. DEI memoriam interdiu quam maxime assiduam retinere. n. 5. Non angi animo de impotentia plus, & melius operandi, sed circa illam divinæ voluntatis suam libenter subjecere, & in hujusmodi subjectione propriam illius temporis perfectionem collocare. n. 6. 7. 8. 9. Valetudinem remediis curare, quæ animæ non noceant. n. 12. Demum in quacunque corporis imbecillitate, ac perturbatione spiritualem lætitiam conservare. n. 13.

Infirmitates corporis in sanctis viris non debilitant, sed augent animi vigorem p. 3. c. 6. n. 10. A pluribus amatae, & exceptæ cum gaudio, tanquam peculiaria DEI dona. A. c. 6. n. 2. 11.

Infinitum, quid, quam mirabile sit. p. 1. c. 15. n. 1. 2. 3. Solum verè magnum censi potest. p. 2. c. 2. n. 1. Excedit sine ulla proportione quamvis magnitudinem finitam. n. 2.

Infinitas DEI perfectissima in ratione Entis, & boni; itemque simplicissima sine ulla distinctione suorum bonorum, vel inter se, vel ab ejus essentia. p. 1. c. 15. n. 4. 5. Probatur utrumque id decus, tum autoritate sacrarum Literarum, tum ratione, tum testimoniiis etiam ethnicorum Sapientum.

INDEX

tum, n. 6. usque ad 14. Ex ea infertur, quod
DEUS sit perfectissimus, neque tantum bonus, sed
ipsamet pura, & absoluta bonitas. n. 14. Quod
sit totum esse, & suum, & rerum creatarum. n.
15. Quod nullum nomen non affirmari, & ne-
gari simul de illo possit. n. 16. Quod nullum
ens creatum cum eo sit comparabile. n. 17. Quod
minimum ex illius bonis maximo cuique tum no-
stro, tum universitatis totius bono debeat prefe-
ri. n. 18. & c. 17. n. 14. Quod ipse non minus
estimationis mereatur per se unum, quam cum
tota simul universitate. c. 15. n. 19. Quod bono-
rum quorumque possibilium complexio non tan-
tum satiare animam possit, quantum ipse unus:
neque plus satiare tota simul cum ipso, quam ipse
unus absque illa. n. 20. Quantum admiratio-
nis de illo, & submissionis coram illo excitare in
nobis illius infinitas debeat. n. 23.

Judiciorum DEI consideratio, quantum solatii B. An-
gelæ Fulginati attulerit. p. 2. c. 12. n. 18.

Judicia DEI. V. Mysteria DEI.

Judicium divinum de anima secundum mortem quam
terrible. p. 2. c. 23. n. 1. Non tamen fidelibus
DEI servis. n. 8. 9. 12. 13. 15.

Judicium proprium nemini certa esse regula in vita
spirituali potest. p. 3. c. 7. n. 5. Debet conte-
nni, & aliorum judicio postponi. A. c. 7. n. 11.

Ju-

R E R U M.

Julius Cæsar visâ Alexandri Macedonis statuâ, incitatur ad egregia facinora. p. 2. c. 14. n. 3. Insatiabilis bellorum, & victoriarum. p. 3. c. 1. n. ult. Dictat eadem tempore pluribus scribenda de rebus diversis. p. 1. c. 20, n. 21.

L.

Labores tanto leviores sunt, quanto fructus est uberior, certior, & præsentior. A. c. 1. n. 12.

Lætitia major percipitur à servis DEI, quam à sectatibus mundi. p. 2. c. 5. n. 9. Modus eam conservandi in exercitio divinæ præsentiae. A. c. 2. n. 20. 21. & inter corporis ægritudines. c. 6. n. 5. 6. 13.

Lætitia spiritualis valde utilis. A. c. 10. n. 4. Debet omni studio foveri. p. 2. c. 15. n. 1. Quantum commendetur in sacris Literis. n. 2. Quam proficit ad vincendas illecebras bonorum sensibilium. n. 3. ad superandas difficultates vitæ spiritualis. n. 4. ad operandum perfectius. n. 5. ad charitatem erga DEUM, & proximum. n. 6. Exempla illius utilitatem comprobantia. n. 7. Neque vituperari meritò potest, remoti alicujus periculi causâ. n. 8. Exhibita à Sanctis & in exteriori oris specie. n. 9. Ejus species in vultu servorum DEI allicit intuentes ad amorem virtutis, n. 10.

Quam

INDEX

Quām suavis sit in memoria DEI, & amicā cum eo consuetudine. p. 2. c. 16. n. 6. & c. 17. n. 8. Quantam illius materiam, & causam justis p̄beatum beatitudo infinita, quā DEUM frui sciunt. c. 25. tum illa, quā se fruituros sperant in cælo. p. 1. c. 29. n. 14. p. 2. c. 5 n. 15.

Laudes humanæ oriuntur ex veri ignorantia: dignæ potius derideri, quām materia esse inanis gloriæ, aut invidentia. p. 2. c. 19. n. 3. Timendæ, & vitandæ sunt, cœu fomes superbiæ. p. 3. c. 29. n. 11.

Lectio spiritualis exercitium permagnæ utilitatis. A. c. 10. n. 3.

Liberalitas major, quæ p̄venit beneficiis preces. p. 1. c. 25. n. 16. 20. DEUS tamen liberaliorem se prodit in exigendo nostras preces, prius quām sua nobis largiatur dona. n. 17. 18. 19. 20. 21.

Liberalitas memorabilis Cardinalis Montalti. p. 3. c. 14. n. 5.

Libertas, & præsentia rationis in quavis accidentium, & circumstantiarum diversitate. A. c. 10. n. 5.

Libertas spiritus, in contemnendo, quidquid secūs de nobis opinari, & loqui homines possint. A. c. 4. n. 7. 8. 9. 10.

Libertas in corrigendis peccantibus. p. 2. c. 26. n. 8.

Literas Consanguineorum accipiens Monachus, n̄e resignatas quidem in ignem projicit. p. 3. c. 25. n. 9. 10.

R E R U M .

Loqui de DEO , effectus est amoris divini , ut proinde nequeat DEUM multum amare , qui de eo parum loquitur . p. 2. c. 20. n. 2. 3. 4. aut loquitur quidem , sed frigide . n. 5. Qui profiteretur DEUM amare , semper , & cum omnibus de eo loqui debet . n. 6. Neque est , quod se excuset , necessitate reficiendi mentem , seriis diu rebus intentam . n. 7. 8. 9. aut quod iis , quibuscum agit , divinorum sermonum insueti , atque indociles sint . n. 10. 11. Vel exigua sua autoritate , eloquentiaque , & doctrina . n. 12. 13. Quomodo loquendum ei de DEO cum viris spiritualibus sit . n. 14. Quomodo cum profanis hominibus . n. 15. Exempla hominum , quibus maximae delectationi erat loqui de divinis . n. 8. V. Conversatio . Sermones . Lucretius a timore aeternorum in orco cruciatum inducitur ad eorum fidem repudiandam . p. 2. c. 28. n. 8.

Ludovicus a Ponte quam studiosus fuerit , occultandas suas corporis agritudines . A. c. 6. n. 9.

S. Lupus Episcopus reserari Attilae portas urbis jubet , cum audisset eum DEI flagellum esse . p. 2. c. 34. n. 3.

Lysimachus aquae haustum regni , & libertatis pretio emit . p. 1. c. 13. n. 23.

M.

INDEX

M.

*Machinæ militares Demetrii artis suæ aspectu dele-
ctabant etiam hostes.* p. 1. c. 29. n. 7.

*Magnitudo alia corporea, alia spiritualis, & quod
sit earum discriminem.* p. 1. c. 19. n. 1.

*Magnitudo vera, & absoluta non nisi infinito conve-
nit.* p. 2. c. 2. n. 1.

Manè primo Orationi vacandum. p. 2. c. 18. n. 3.

Margaritæ in maris fundo ortæ aliis candidiores. p.
3. c. 29. n. 10. *Earum pescatores, capta omni-
um duce, & Regina, facile reliqui potiuntur.* p.
2. c. 8. n. 7.

*MARIA Virgo DEI Parens, quantum, & quomo-
do à nobis debeat, DEI respectu coli, & amari.* p.
3. c. 12. n. 9. 10. *A. c. 10. n. 10.*

*Marius Tiberii Cæsaris familiaris, in argumentum
potentiae uno die everti domum cuiusdam jubet,
ac postridie novam extrui.* p. 1. c. 21. n. 11.

*Meditatio rerum divinarum necessaria ad spiritua-
lem profectum.* A. c. 10. n. 2. p. 2. c. 18. n. 1.
Exempla mirabilis constantiae in ejus usu. p. 2. c.
18. n. 1. *Quantum temporis quotidie tribuen-
dum ei sit.* n. 2. *Quæ pars diei maximè illi con-
veniat.* n. 3. *Quem locum, & situm corporis
exigat.* n. 4. 5. *Num præparatio ad eam insi-
tuenda sit, & qualis.* n. 8. *Quænam esse possit
ejus.*

R E R U M.

Ejus materia. n. 9. 10. Qua ratione, & methodo
in ea uti oporteat. n. 11. 12. 13. 14. 15. Quomo-
do peragi ab hominibus queat, qui seu in valetudine,
seu perturbatione animi, seu interiori alio vi-
tio minus idonei ad eam sunt. n. 16. 17. 18. A.
c. 6. n. 3. 4. Ejus methodus hic proposita haud
dici potest affectata, nimisque artificiosa, & sim-
plicitati amoris divini contraria. p. 2. c. 18. n.
19. 20. Debemus in ea nos comparare ad illum
diem sancte exigendum. n. 10. A. c. 8. n. 3. 4. 5.
Meditatio peculiaris, repetenda quotidie ab homini-
bus, qui conjunctioni cum DEO student: circa id,
quod DEUS est, quidque res creatae & sint per se
ipsas, & per conjunctionem cum eo esse possint. p.
2. c. 19.

Memoria DEI per totum diem quam sit justa, & u-
tilis. p. 2. c. 16. n. 2. Commendatissima in sa-
cris Literis. n. 3. Amanti DEUM facilis. n. 4.
5. 6. Duplex modus eam usurpandi, nimirum
vel continenter certo, & prolixiori tempore, vel
per actus breves, & identidem repetitos. n. 7. Ut-
terque consentaneus amanti DEUM, & neces-
sarius fovendae charitati. n. 8. Secundus potest
citra laborem continuari per totum diem. n. 9.
Unde videtur primo fructuosior. n. 10. & debet
ab omnibus continenter exerceri per varios actus,
partim intellectus, partim voluntatis. n. 11. 12. 13.

Y

Men.

INDEX

Mendicatio non debet reprehendi in hominibus Evangelicam paupertatem professis. p. 3. c. 21. n. 7.

Meritum operum externorum non aliunde provenit, quam ab actibus voluntatis. p. 3. c. 9. n. 3. 4. 5.

Meritum. V. Difficultas.

Methodus optima in virtutibus est progredi ab exercitiis facilibus ad difficilia. p. 2. c. 1. n. 5.

Mors à sanctis viris ardenter expetita, ceu janua ad visionem DEI. p. 2. c. 21. n. 2. 9. *Quam iusta fuerint hæc eorum desideria.* n. 3. 4. 5. *Non tangi illis indicium est parvi amoris erga Deum, immo & erga se ipsum.* n. 6. *Quam mirum sit Christiano homini displicere transitum à mortali hoc exilio ad cælestem patriam.* n. 7. *animadversionis præsertim nostris hujus vitae ærumnis.* n. 8. *Quibus modis, atque affectibus possimus exercere desiderium tam felicis transitus.* n. 10. 11.

Mors suâpte naturâ est objectum triste, sed jucundum, si spectetur, ut transitus ad æternam beatitudinem. p. 2. c. 22. n. 1. 2. 3. 4. 5. 6. 12. *Velle ejus dilationem videtur esse aliquo modo irrationabilius, quam nolle eam unquam obire.* n. 7.

Considerata secundum naturales suas conditio-nes, seu præviae infirmitatis, seu separationis animæ à corpore, seu miseri statu, in quo corpus relinquit, non ejusmodi est, ut timeri multum debeat. Unde & ab ethnici amata potius, quam for-

R E R U M.

formidata est. n. 8. 9. 10. 11. Num terribilis
sit, ratione colluctationis cum dæmone, & divini
judicii. c. 23. n. 1. 2. Terribilis est impiis, quam-
diu esse tales pergunt. n. 3. At non etiam DEI
servis, qui possunt se existimare ad eam satis pa-
ratos. n. 4. 5. Neque justas habent causas timen-
di infelicem exitū, seu ratione extremæ dimicatio-
nis cum dæmone, seu divini judicii. n. 6. 7. 8. 9.
Quod si nonnulli Sanctorum eam expectarunt tre-
pidi, plures illorum sunt, qui eam cum gaudio
excepere. n. 10. 11. Et talis rationibus rite per-
pens, videtur debere esse, quisquis studiose DEO
servit, cum majores hic sperandi, quam timendi
habeat causas. n. 12. 13. 14. 15. Neque ratio-
nis sat suppetit, cur differri sibi mortem cupiat,
vel ex purgatorii metu, vel quod in præsens non
satis sibi ad illam videatur paratus. c. 24. n. 2. 3.
4. 5. Imo est, cur quam primū eā optet de-
fungi, tum peccatorum causā, à quibus dein pa-
trandi liber omnino erit; tum majoris perfectio-
nis, qua solutus à corpore DEUM amabit in cæ-
lesti patria. n. 7. 8. Num optari justè posse
mortis dilatio, sive absolvendi causā alicujus o-
peris, ad DEI gloriam, & animarum salutem
spectandi; sive ampliora merita, & beatitu-
dinis æternæ lucra acquirendi. n. 6. 7. 8. 9. 10. 11.,
Mortificatio, necessaria ad perfectionem, & amo-

INDEX

rem DEI. p. 3. c. 20. A. c. 7. n. 1. Debet in omni-
bus quæri, & amari. A. c. 7. n. 13.

Mortificatio corporis ab omnibus sanctis viris usur-
pata. p. 3. c. 22. n. 3. Necessaria ad perfectio-
nem vitæ spiritualis. n. 4. 5. 6. 7. Non solis
tyronibus convenit. n. 8. 9. Incitamenta, quæ
ad eam suggerit DEI amor. n. 10. 11. 12. 13.
Debet esse moderata, & intra quem modum. c.
23. n. 1. usque ad 7. Modi peculiares eam ex-
ercendi. n. 7. 8. & sequ. A. c. 7. n. 3. 4. 5. 6.
Pertinet ad eam parvi corpus facere, illiusque mo-
lestias. A. c. 6. n. 2. Item gaudere de ipsis in-
firmitatibus. n. 7. 11. neque aut has aliis aperi-
re, commiserationis referenda gratia; aut eorum
solatia, & levamenta sine gravi necessitate qua-
rere. n. 9. 10. 11. V. Corpus.

Mortificatio voluntatis propriæ necessaria viro solidè
spirituali. p. 3. c. 24. n. 7. 8. Locum præ-
pue habet in rebus minutis, & indifferentibus. n.
13. 15. Non potest perfecta esse sine obedientia.
n. 17. Illius praxis. n. 10. 11. & sequ. A. c. 7.
n. 8. V. Voluntas propria.

Mortificatio intellectus quam sit necessaria, in quo
posita, & quo pacto exercenda. p. 3. c. 25. & A.
c. 7. n. 9. 10. 11. 12. V. Cogitationes. Curio-
sitas. Judicium proprium.

Mundi amatores, quam soliti sint de auctupanda
ho-

R E R U M.

hominum gratia. p. 2. c. 30. n. 3. 4. Quāmque inexplibili studio querant bona præsentia. p. 3. c. 1. n. 9. 12. & c. 9. n. 6. Unde incitamentum, & exemplum licet servis DEI sumere circa sua divinæ amicitiæ, & bonorum cælestium studia. Ib.

Mutatio quotplex sit. p. 1. c. 17. n. 2. Nequit se jungi ab aliqua imperfectione rei mutabilis. n. 3. 4. Qua de causa, & quibus in rebus delectabilis sit. n. 5.

Mysteria, & judicia divina haud mirum videri nobis debet, quod nostræ mentis comprehensionem excedant: imò, quantò ea minus percipimus, tantò venerari magis debemus. p. 1. c. 14. n. 9. c. 16. n. 21. 22. c. 20. n. 19.

N.

Necessaria voluit DEUS omnibus esse obvia. p. 1. c. 4. n. 2. Quantò quidque est magis necessarium, tantò majoris pretii. c. 13. n. 23.

Nimietas. V. Immoderatio.

Nomina, ex rebus creatis sumpta, non satis DEUM exprimunt. p. 1. c. 15. n. 16. Unde omnia affirmari simul, & negari de eo possunt. Ib. Quæ maximè illi convenient, sunt Esse. c. 18. n. 1. Bonum. n. 19. Omne, vel totum. n. 15.

INDEX

S. Nonnus Episcopus, quos animo sensus perceperit,
ex aspectu fæminæ, summo artificio cultæ, orna-
tæque. p. 2. c. 30. n. 4.

O.

Obedientia militum gravior Ducibus, quam egregia
facinora. p. 3. c. 7. n. 16. Necessaria viris spi-
ritualibus, imò unica via est, ad certò reperien-
dam in omni re DEI voluntatem. n. 1. 2. 3. 4. 13.
14. 16. Cùm sine illa neque nostro judicio, ne-
que aliorum consilio, neque per ipsam orationem
dignoscere certò possimus, quid maximè à nobis
DEUS velit. n. 5. 6. 7. Quare, qui DEUM a-
mat, fieri non potest, quin eam complectatur. n.
8. 10. 11. 12. Quam excellens divini amoris ex-
ercitium sit, secundùm eam in omnibus vivere. n.
9. 21. 22. 23. Neque obstat, quod sub ejus le-
gibus saepe non licet tam acriter in corpus sèvire,
tamque diu contemplationi vacare, quam quis
cæteroqui vellet. Præstantius quippe est perfectè
obedire, quam divina contemplari, & corpus af-
fligere. n. 15. 16. 17. 18. 19. 20. Quænam sit
forma, & ratio perfectæ obedientie. n. 21. 22.
23. Præclara ejus exempla. p. 3. c. 8.

Obedientia nequittam exactè in domo propria, quam
in religiosis cœnobis exerceri. p. 3. c. 7. n. 10.

13.

R E R U M .

13. 14. Reddit tutæ, & utilia, quæ alioquin talia non essent. p. 3. c. 24. n. 16. Sinè illa nequit haberi mortificatio, suis omnibus numeris absoluta. n. 17.

Occasiones peccandi quæ noxiæ, & vitandæ. p. 2. c. 29. n. 8. 9. 10. 11. 12. 13. Major fortitudo est illas fugere, quæ laceſſere. n. 14. D E U S non auxiliatur temere in eas irruentibus. n. 15. Fugiendæ sunt, ex odio peccati, vel si certum sit, nihil noxæ allaturas. n. 11. 16.

Occupationes profanæ debent relinquere justum tempus commentationi rerum divinarum. p. 1. c. 3. n. 6. A. c. 5. n. 3. Multa vitæ spirituali detrimenta solent afferre. A. c. 5. n. 1. Quando necessariæ sunt, suffurandum est iis quotidie aliquid temporis, quod D E O uni impendatur: reliquo verò tempore iis vacandum, sed ità, ut D E O simul mens inhæreat. n. 4. 5. Cavendum est, nè nimis multæ, & justo graviores suscipiantur. n. 6. 7. Néve prosper illarum exitus absolute, nimioque cum ardore cupiatur, sed cupiditate omnino subjectæ voluntati divinæ. n. 8. 9. 10. 11. 12. Quomodo in omnibus externis actibus, & iis præſertim, qui vitæ necessarii, aut alias jucundi homini sunt, servanda sit pura, & tranquilla ad divinam voluntatem animi intentio: ità ut illorum exercitatio, expressa, & continua item

Y 4

sit

INDEX

sit exercitatio amoris divini, n. 13. 14. p. 3. c. 11. n. 4. 5. & seq.

*Opera honesta non semper minoris meriti sunt, quia cum naturali aliquo renisuunt. p. 3. c. 24. n. 7. coram aliis minus difficultia sentiuntur. c. 31. n. 18. Nulla est homini justa ratio de iis gloriandi. c. 26. n. 14. Nunquam negligenda, sed studiosissime potius auctupanda est eorum occasio. A. c. 3. n. 9. 10. 11. 12. Debent fieri cum alacritate. n. 15. cumque omni perfectione, tam morali, quam physica. n. 16. & sequ. Unde possit dignosciri, num respectu hominum fiant? c. 4. n. 11. 12. De præparatione ad ea, priusquam suscipiantur. c. 8. n. 7. 8. 9. deque eorum examine, postquam perfecta sunt. n. 10. 11. Indicia, & argumenta sunt solidæ charitatis, p. 3. c. 1. n. 1. 4. 5. Vide etiam *Actus boni*.*

Opera præstantiam, & virtutem opificis produnt. p. 1. c. 9. n. 1.

Oratio tunc perfectissima, cum non advertimus nos orare. p. 2. c. 16. n. 1.

Oratio necessaria ad obtinendam DEI opem. p. 1. c. 5. n. 4. Ut sit efficax, debet esse humilis, confidens, & fervida. n. 5. 6. & sequ. Nisi orans pro sua parte, quod potest, ad effectum illius agat, eam irritam reddit. c. 7. n. 2. 3. 4. Utilis per se est, vel citra imprecationem. c. 25. n. 17. 18.

Un-

R E R U M

Unde beneficentiores se DEUS prodit, eam exi-
gendo, quam si absque illa nobis benefaceret. Ib.
¶ n. 19. 20. 21. Per ipsam tuti sumus a pec-
cando. p. 1. c. 25. n. 15. p. 2. c. 12. n. 2. 3. 4. 5.
6. Tamen animæ est contra omnia pericula. p.
2. c. 29. n. 7.

Oratio, quæ voce exprimitur, mentis attentionem
necessariò exigit. p. 2. c. 18. n. 6. Non debet
esse prolixior, quam ut possit peragi cum pio ani-
mi sensu. n. 7.

Oratio. V. Meditatio.

Origenis miser lapsus. p. 2. c. 12. n. 1.

P.

Paphnutius Martyr vexando sponte corpori assuetus,
propositos sibi a Tyranno cruciatus deridet. p. 3.
c. 22. n. 9.

Pati non est per se ipsum desiderabile. p. 2. c. 31. n.
11. 12.

Patientia injuriarum facilis homini, ad perfectam
mortificationem incumbenti. p. 3. c. 15. n. 10.
itemque ei, qui ad eas rite excipiendas solerti præ-
visione se comparat. n. 11. & p. 2. c. 18. n. 14.

Paupertas Euangelica magnopere utilis ad perfectum
DEI amorem; digna proinde, ut, quisquis huic
studet, illam querat. p. 3. c. 21. n. 1. 2. 3. ne-

Y S

que

INDEX

que obstant seu exempla sanctorum divitiis afflu-
entium. n. 5. Seu facultas, quam hæ suppeditant,
opitulandi egenis. n. 6. Seu necessitas, quam af-
fert paupertas, victum querendi, mendicando,
aut laboribus mechanicis. n. 7. Et apud Ethni-
cos in pretio, & amore fuit. n. 2. Quam per-
fectè à viris religiosis servanda sit: déque nonnul-
lorum ex iisdem circa eam laxitate. n. 8. 9. &
sequ. A. c. 7. n. 2.

Peccata præterita debent identidem in memoriam
revocari, & deflari: ita tamen, ut eorum memo-
ria non sit nimis assidua, nec dolor inquietus, sed
conceptus potissimum ex DEI amore, & conjun-
ctus cum lætitia de præsenti divinæ gratiæ statu:
qualis non impedit amicam cum DEO familiari-
tatem. p. 2. c. 13. n. 11. 12. 13. V. Pœnitentia.
Peccata gravia occulta non solent reperiri in anima,
quæ intimæ cum DEO conjunctioni studet. p. 2.
c. 11. n. 14.

Peccatum commissum, quanto dolore afficere homi-
nem debeat. p. 2. c. 27. n. 2. 3. 4. 5. V. Dolor
de peccatis.

Peccati cuiusvis narratio, vel mentio nunquam au-
dienda sine horrore, & ægritudine animi. p. 2. c.
26. n. 7.

Peccatum capitale plus quovis malo vitandum. p. 3.
c. 3. n. 6. 7. 8. tantoque odio prosequendum, ut
res

R E R U M.

res portentosa, & penè impossibilis videatur, illud unquam admittere. p. 2. c. 28. n. 1. Ne-
mo tamen omnino ab eo tutus. c. 12. n. 1. & c.
28. n. 11. Ab iis facilius vitatur, à quibus ma-
gis timetur. c. 29. n. 1. Præsidia contra ipsum
sunt, plures quotidie instaurare illius fugiendi
propositum. n. 2. Virtuti sue quantum ad hoc,
minimum fidere. n. 3. 4. 5. 6. DEI auxilium
sæpe invocare. n. 7. Occasiones illius fugere. n.
8. usque ad 17. Tentationesque fortiter repelle-
re. n. 17. & sequ.

Peccatum veniale DEI amicitiam non minuit. p. 2.
c. 10. n. 7. Si tamen affectus erga illud mane-
at; charitatem valde tepefacit. n. 8. Ab ani-
ma DEUM amante pœnali quovis malo horri-
gravius debet. p. 3. c. 4. n. 1. 6. 7. Quam atro-
cibus pœnis luatur post mortem. n. 2. 3. 4. 7. Red-
dit animam minus gratiam DEI oculis. p. 2. c. 30.
n. 5. Nonnulli ex DEI servis voto sese obstrin-
xere, nunquam illud patrandi. p. 3. c. 4. n. 8.
Quibus modis cavendum sit. Ibid. n. 9. & p. 2. c.
30. n. 7. 9. Statim ab eo resurgendum est, no-
vâque, & majori cum alacritate repetendum vi-
tae sanctioris curriculum. p. 2. c. 30. n. 10. p. 3.
c. 4. n. 9.

Peccati originalis reliquæ, scilicet propensiones ad
malum, utiles nobis ad vitam æternam sunt, ra-
tio-

INDEX

tione tum humilitatis , quam sovent ; tum majo-
ris meriti , cuius occasionem præbent : & si pec-
candi periculo nos objiciunt , certam in oratione
habemus , in columnes indè evadendi rationem. p.
1. c. 25. n. 11. 12. 13. 14. 15.

Perfectio interior non potest , quantum ad substanti-
am ab ullo nobis casu intercludi. p. 2. c. 34. n. 4.
Consistit in faciendis , quæ à nobis DEUS petit.
Ib. Non omnibus à DEO æqualis tribuitur , ne-
que majorem affectare nos debemus , quam quæ
nobis destinata ab eo est. n. 4. 5. 6.

Perse nefas ducebant loqui , quod esset vetitum fieri.
p. 2. c. 26. n. 7. Retinebant sibi in sacrificiis to-
tam victimam , solam à Diis existimantes immo-
latæ pecudis animam peti. p. 3. c. 22. n. 6.

Perseverantia in DEI gratia usque ad mortem , ut
certò obtineatur , non aliquoties , sed assidue ab
eo est petenda. p. 2. c. 12. n. 10. 11. Neque ad
illius sic petitæ minuendam fiduciam , quidquam
valent sive exiguis Electorum numerus , seu diffi-
cultates æternæ consequendæ salutis , seu altitudo
judiciorum DEI , seu prædestinationis arcanum.
n. 16. 17. 18. 19. 20.

Philosophi veteres , quam acri studio ad scientias sibi
comparandas incumberent. p. 1. c. 3. n. 8. Quam
fædè hallucinati sint circa res divinas. c. 4. n. 4.
& c. 16. n. 6.

Pho-

R E R U M .

Phocion repudiat munera Alexandri Macedonis, e-
gregiam rationem sui illius repudii afferens. p. 3.
c. 21. n. 2.

Pœnitentia duorum diversa, altera mere tristis; al-
tera hilaritate permista. p. 2. c. 13. n. 13.

Potentia consistit in efficiendo magna per se ipsum.
p. 1. c. 21. n. 13.

Potentia DEI in sola ejus voluntate consistit. p. 1. c.
17. n. 8. c. 21. n. 8. 12. 15. Quam sit immensa,
ex magnitudine suorum operum naturalium. c.
21. n. 1. 2. ex actionibus prodigiosis, & supra vi-
res naturæ. n. 3. ex multitudine suorum effectu-
um. n. 4. ex eo, quod pertineat, ad quidquid
est possibile. n. 5. 6. 7. 8. 9. ex summa operandi
velocitate, & facilitate. n. 10. 11. 12. ex eo, quod
nullo adjutore, nullisque instrumentis, ac nè ma-
teria quidem indigeat. n. 13. 14. 15. ac demum
ex eo, quod nihil sit, praeter ipsam ejus essenti-
am. n. 16. Quam nihil ad eam sit humana o-
mnis potentia. n. 17.

Prædestinatio, & salus nostra minus tuta esset, si à
nobis duntaxat, nullaque ex parte à DEO pende-
ret. p. 2. c. 31. n. 5.

Præsentia DEI ubique per essentiam à cunctis homini-
bus ex naturæ instinctu creditur. p. 1. c. 19. n. 5.

Præsentia DEI ab iis, qui eum amant, continuè præ

oculis habenda est. p. 2. c. 17. n. 1. Quam exi-
mi-

INDEX

mios fructus sic assidue cogitata afferat. n. 2. 3.
4. 8. A. c. 2. n. 16. Quām sit delectabilis. p. 2.
c. 17. n. 8. Modus, totum diem in ea perdurandi. n. 5. 6. 7. A. c. 2. n. 13. & sequ. Neque occupationes externae ab illa avocant, si neutiquam ex cupiditate terrena, sed ex DEI amore obeantur. p. 2. c. 17. n. 9. 10. Quomodo continuari toto die ab infirmis, & ægrotantibus queat. A. c. 6. n. 5.

Principes, qui haud passi sunt se pingi, & laudari, nisi ab eximiis artificibus. p. 1. c. 12. n. 8. Minimè ferunt subditos familiariter secum agere. p. 2. c. 9. n. 3. Quantò majores sunt, tanto minus periclitantur contemni, si aliquid de sua majestate remiserint. *Ibid.*

Proposita voluntatis in meditatione non debent esse universalia, sed descendere ad actus peculiares, qui in genere suo continentur. p. 2. c. 18. n. 14.
V. Constantia.

Providentia DEI, qua efficit, ut homines, dum suam quisque rem agit, & curat, sibi invicem opitulentur, ac serviant. p. 1. c. 23. n. 12. quaque eosdem ad salutem æternam, non per se ipsum, sed per alios homines dirigit. p. 3. c. 7. n. 1. 2. 3.

Pulchritudo quid sit, & quomodo pulchrum à bono differat. p. 1. c. 27. n. 2. Unicum est amoris purè benevoli objectum. n. 3. Quanti æstimerur ab

R E R U M:

ab hominibus, quantamque vim habeat, eorum
animos sibi subjiciendi. n. 4. 5. Quid, & quo-
tuplex sit pulchritudo sensibilis. n. 7. In nullo
alio corpore major reperitur, quam in humano.
Ib. Præter pulchritudinem corpoream alia existit
longe æstimabilior, nimirum spiritualis. n. 8. Li-
cet hæc minori sit in pretio apud hominum vul-
gus, quia minus cognita. n. 9. Ostenditur ma-
jor illius excellentia. n. 10. 11. Soli ex sensibus,
qui minus materiales sunt, visus nempe, & au-
ditus delectantur pulchro. n. 12. Quomodo pul-
chritudo corporea, & spiritualis in idem genus
conveniant, quæque hujus generis sit definitio. n.
14. usque ad 20. Pulchritudo spiritualis non
minus propriæ, quam sensibilis est pulchritudo. n.
15. Sed nequit à nobis, nisi admodum imperfe-
ctè intelligi. n. 20. Pulchritudo DEI omnem a-
liam infinitè excedit. p. 1. c. 28. quia DEUS est
causa effectrix, & idea insuper totius pulchri,
tam existentis, quam possibilis. n. 2. 3. 4. 5. 6.
ideoque non solum pulcher, sed purissima etiam
pulchritudo. n. 7. 8. 9. Prærogativæ singula-
res divinæ pulchritudinis, nimirum quod sit im-
mutabilis, & semper eadem. n. 10. Quod in-
tegra, & omnimoda, sinè ullo vel deformis con-
tagio, vel pulchri defectu. n. 11. Quod intima
DEI essentia, & idem cum ipsa, nulliusque arti-
ficii,

INDEX

ficii, & adscititii ornamenti egens. n. 12. Quid
denique redundans, seq; foras inexhausto gurgite
effundens. n. 13. unde apparet summa illius
inter omnes alias praestantia. n. 14. Colligitur
quoque haec ejus praestantia ex effectis, quae produ-
cit in suis spectatoribus, summo scilicet gaudio,
& amore. c. 29. n. 1. Quam immensum sit il-
lud gaudium. n. 2. 3. 4. 5. 6. Quam incom-
parabilis etiam ille amor, n. 7. 8. Hic porro a
nobis erga illam amor jam nunc est inchoandus;
quamvis enim non nisi admodum confuse eam
concipiamus, possumus tamen gradatim per pul-
chra creata ascendendo, splendidam illius notiti-
am concipere. n. 9. 10. 11. 12. Quanti referat men-
tem assuefacere, ut DEUM sibi representet
sub hac adeo amabili specie: quique affectus ar-
dentissimi, & purissimi erga ipsum amoris exta-
li representatione extituri in animo sint. n. 13.
& sequ.

Pulchritudo materialis valde imperfecta: quia cor-
ruptioni obnoxia, nunquam pura ab omni tur-
pitudine, non intima, & naturalis rei pulchræ,
indigensque propterea artificiis, & sucis. p. 1.
c. 28. n. 10. 11. 12.

Purgatio mali necessaria ad introductionem boni. p.
3. c. 10. n. 7. 8. 11. 12.

Purgatorii pena omnibus praesentis vitae penis atro-
cior:

R E R U M.

cior. p. 3. c. 4. n. 2. Peculiariter ibi torquentur, qui viventes neglexerunt, cælestem beatitudinem desiderare. p. 2. c. 21. n. 7.

Puritas à terrenis affectibus necessaria ad DEUM cognoscendum. p. 1. c. 6. n. 6. usque ad 8. Varii ejus gradus n. 8.

Pyramis Ægypti annis viginti extructa à trecentis sexaginta favorum millibus. p. 1. c. 21. n. 13.

Pyrrhus Epiri Rex, recentium semper bellorum avidus. p. 3. c. 1. n. 12. Aquila vocatus à militibus; illos, suas esse alas dicit. p. 1. c. 21. n. 13. Interrogatus de quæstione leviori, quam ut sibi esset proponenda, respondit extra rem. p. 2. c. 20. n. 15.

Pythagoras, primus omnium respuit nomen Sapientis, Philosophum se vocari malens. p. 1. c. 20. n. 14. Ex vestigio pedis Herculei, totius corporis proceritatem arguit: uti Thales Milesius ex Pyramidi umbra illius altitudinem. p. 1. c. 12. n. 1.

R.

Raritas non auget solidum, intimumque rerum pretium. p. 2. c. 4. n. 7.

Ratio certior est bene, & melius operandi regula, quam exempla sanctorum hominum. p. 2. c. 14. n. 2.

Z

Re-

INDEX

*Religionis exteriores ritus eatenus usurpandi sunt ;
quatenus ad interiorem pietatis sensum condu-
cunt. p. 2. c. 18. n. 5. Ut frequententur, &
majori in usu sint ; præstat eos instituere vulgo
faciles, quam sumptuosos, & splendidos. Ibid.
Renovatio interioris hominis necessaria ad spiritua-
lem profectum, quoties, & quomodo institu-
enda. A. c. 9.*

*Reprobi non DEI voluntate, sed suâ ipsorum
culpâ sunt tales. p. 2. c. 34. n. 8. Nemini re-
velari à DEO potest absoluta sui reprobatio. n.
9. Falso sibi revelatam à dæmons, angelum
lucis mentiente, quam eximia cum approbatio-
ne voluntatis divinæ Monachus exceperit. n. 10.
Respectus humani, quantum animæ obsint. A. c. 4.
n. 6. Ratio eorum vim superandi n. 7. usque
ad 14.*

*Reverentia summa debetur DEO à nobis. p. 2. c.
6. tum propter infinitam illius naturæ excellen-
tiam. n. 1. 2. 3. 4. tum ratione absolutissimi do-
minii, quod supra nos, & supra omnes creatas
res obtinet. n. 5. tum ob plenissimam suam quo-
vis nos bonorum, vel malorum genere afficiendi
potestatem. n. 6. Quanta cum animi submis-
sione versari coram eo debeat, quantumque
cavere ab omni actu, unde ille irritari contra nos
posset. n. 7. 8. Temeritas eorum, qui tam ju-
stam*

R E R U M.

stam reverentiam ei negant, freti bonitate, qua se offendentibus pluries ignoscit. n. 8. 9. Reverentia erga DEUM, quantacunque sit, amicam, & familiarem cum eo consuetudinem non excludit. p. 2. c. 13. n. 2. 3. 4. 5.

S.

Sancti viri non sunt imitandi, ubi fuere minus perfecti. p. 3. c. 7. n. 11. Diversi ab invicem in ratione DEO serviendi. p. 2. c. 13. n. 1. Vide Exempla.

Sanitas corporis saepe firmior in hominibus, qui non nimis anxie illi student. p. 3. c. 23. n. 2.

Sapiens semper insipientibus dominatur. p. 1. c. 22. n. 8.

Sapientia DEI infinita, quia amplectitur omnia, quae sciri possunt. p. 1. c. 20. n. 2. usque ad 10. Infinita item, ratione modi, quo cognoscit objecta, nempe omnia unico obtutu: qui, cum non distinguitur a divina Essentia, nihil illa minus est necessarius, aeternus, immutabilis, & semper existens. n. 10. 11. 12. 13. 14. Sapientia practica, sive ars DEI, ultra omnem modum mirabilis, sive spectentur tot, tamque ingeniosae, quas continet, rerum omniam, qua creatarum,

INDEX

*quà creabilem idæ. n. 15. sive ordo tam harmo-
nicus, tam stabilis, quo mundum dispesuit. n.
16. sive facilitas, qua singula, & omnia, in eo
affiduè evenientia administrat. n. 17. seu deni-
que rerum humanarum regimen, quo efficit, ut
ipsamet hominum improbitas, liberè agendo, &
peccando, consiliis suis famuletur. n. 18. Quòd
si in hoc regimine quorumdam decretorum ipsius
æquitatem non satè perspicimus; non debet id
nobis mirum videri, neque obstat, quòd minùs re-
ctissima esse illa credamus. n. 19. Quanta hæc
illius sit sapientia, quāmque immenso intervallo
omnem aliam transcendat. n. 14. 20. 21. 22.

Scientia naturæ instinctu ab omnibus in pretio ha-
betur, & quæritur. p. 1. c. 1 n. 1. 2. Idque tan-
tò magis, quantò ejus objectum vel est nobilis,
vel extraordinarium, & mirum, vel ad nos ma-
gis pertinens, vel scitu utilius. n. 4. 5. 6. 7.
Nemo minùs arbitratur se scire, quām qui do-
cilius. p. 3. c. 26. n. 9.

Scientia DEI. V. Cognitio DEI.

Scientia profana minimi pretii est, præ scientia, &
charitate divina. p. 3. c. 25. n. 13.

Sermones pii, & spirituales simplicium hominum
etiam doctos, & graves viros movent. p. 2. c.
20. n. 13. Quamodo institui possint, ac debent
cum

R E R U M .

cum profanis hominibus, n. 10. 15. Utiles non
audientibus solummodo, sed iis etiam, à quibus
habentur n. 14. V. Loqui de DEO.

Servitus D E I omnem terrenam dignitatem tran-
scendit, tum honore, tum fructu. p. 2. c. 3. n. 2.
usque ad 8. Quantum DEUS præstet benigni-
tate quibusvis mortalibus Dominis, unde ejus
servitus amari meretur, plus ipsa libertate, &
dominio. n. 8. Nemo felicior, & nobilior pu-
tandus, quam qui ipsi famulatur. n. 9. & sequ.
Servus, assumpto Domini habitu, querentibus illum
ad necem, pro eo trucidandum se præbet. p. 1.
c. 24. n. 10.

Severus Septimius animadvertisit in plebejum homi-
nem, quod familiariū secum egisset. p. 2. c. 9.
n. 3.

S. Simeon Stylites initio vitæ spiritualis plures sibi
præcipi audit, ut altius fodiat. p. 3. c. 1. n. 9.
Iussus è sua columna descendere, promptum se
exhibit ad illico obsequendum c. 7. n. 17.

Simonides, interrogatus à Rege Hierone, quid esset
D E U S? quo pacto responderit. p. 1. c. 16. n. 5.
Socrates, quam certo animo honestatem vitæ ante-
tulerit. p. 3. c. 5. n. 8. Non indiget Pædagogo in
pueritia. p. 2. c. 16. n. 1. Diem mortis profe-
sto die habet. c. 22. n. 11. Quomodo naturæ ap-
pe-

INDEX

- petitus represserit. p. 3. c. 24. n. 13.
Sol ventum vincit in certamine de spoliando viatore.
p. 2. c. 28. n. 3.
Spartani certio. quot annis die, moris tantum gratia
servos verberabant. p. 3. c. 22. n. 3.
Spatia trium generum, nempe creata, increata, &
imaginaria. p. 1. c. 19. n. 11.
B. Stanislaus linquitur animo, cum sermones pa-
rum castos audit. p. 2. c. 29. n. 16.
Stephanus Abbas mirae charitatis erga eos, a quibus
laedebatur. p. 3. c. 15. n. 10.
Superbia unde sit vitium adeo detestabile. p. 1. c. 13.
n. 24. Est vitium a vana gloria distinctum. p.
3. c. 28. n. 1. Multum anima obest, divinorum amoris
adversatur. c. 26. n. 1. 2. DE O injuriosa, ideo-
que specialiter eidem exosa. n. 7. & p. 2. c. 29.
n. 3. 4. 5. 6.

T.

- Temperantia sine mortificatione non sufficit ad in-
ordinatam voluptatum cupiditatem vincendam.
p. 3. c. 22. n. 4.
Templum Dianae Ephesiae aedificatum a tota Asia an-
nis ducentis viginti. p. 1. c. 21. n. 11.
Tentationes pro sunt viriliter resistentibus. p. 1. c.

R E R U M .

25. n. 13. 14. p. 2. c. 29. n. 24. *Culpā non car-*
nunt, quando eis occasio præbetur. p. 2. c. 29. n.
1. Quibus armis superandæ sint, nimirum ob-
stanto earum principiis. n. 17. intuendo non præ-
sontem peccati delectationem, sed amaros, &
tistes, qui eam subsequuntur, effectus. n. 19. &
ritinendo inter illas generosam divinæ opis fiduci-
an. n. 24.

Tenitiones contra DEUM, & articulos fidei meli-
is superantur hilari, & animoso contempi. p.
.. c. 29. n. 22.

Theodebertus Rex Galliæ, quantam submissionem
exhibuerit Monachis S. Benedicti. p. 2. c. 3. n. 5.

Tepr spiritualis, quot mala animæ afferat. A. c. 1.
1. 6. 7.

Timantes pictor plus semper intelligendum, quam
idendum in suis tabulis præbet. p. 1. c. 11. n. 9.

Timor accipi sæpe solet in sensibus impropriis, se-
undum quos non afferit tristitiam, nec opponi-
tr amori personæ, quæ timetur, ut facit in
sesu proprio. p. 2. c. 13. n. 7. Timor anxius,
de malis merè possibilibus, non solet concipi à vi-
ri prudentibus. c. 11. n. 18. Timor in bello tu-
riuem à periculu hominem reddit, quibus subja-
cerper nimiam securitatem solet. c. 29. n. 1.

Timor DEI alius filialis, alius servilis. p. 2. c. 13.

INDEX

n. 8. Non convenit Sanctis, nisi in sensu im-
proprio, & in quo non opponitur confidenti, la-
tōque amori erga D E U M. n. 8. 9. 10. Timor
D E I servilis, quando est nimius, meretur re-
prehendi: imò etiam in Atheismum aliquando,
& D E I odium degenerat. c. 13. n. 7. 8. c. 28. n. 8.
Timor anxius æternæ damnationis, non nisi pro-
pter absolutam, omnib[us]que communem illius
possibilitatem, repellendus potius à fidelibus D E I
servis, quām fovendus est. p. 2. c. 23. n. 5.

Timores. V. Dubia.

Tribulationes vitæ præsentis profunt nobis ad viam
æternam, ideoque inter D E I beneficia verùs,
quām pœnas recenseri merentur. p. 1. c. 25. n. 8.
9. 10.

Tribunal Caſſii Prætoris Romani, severitatis causa
appellatum vulgo, scopulus reorum. p. 2. c. 23.
n. 12.

Tristitia nocet corpori, & animæ. p. 2. c. 15. n. 4.
5. 6. 8. Cùm à sacris Literis commendatur in
quo sensu accipienda sit. n. 2. 11. Laudabilis
est, cùm pro objecto habet seu crimina, quæ om-
misimus, seu alienas miserias, seu nostram i ter-
ris à D E O absentiam: in quibus tamen ipsis
solet temperari aliqua dulcedine, neque spiritua-
li lætitiae adversatur. n. 12. 13. Non dieta-
men

R E R U M.

men etiam tunc esse immoderata, hoc est nimirum sensibilis, & continua; sed locum identidem sedere aliis affectibus merè jucundis. n. 14. 15.

V.

Varietas. V. Mutatio.

Verba melius sèpe indicant hominis mores, quam facta. p. 2. c. 20. n. 3. Verborum officia supervacua inter veteres amicos. p. 2. c. 31. n. 3.

Veritates practicæ melius percipiuntur ab homine priorius vita, quam auctioris ingenii. p. 1. c. 30. n. 7.

Virtus creandi caret omni termino, neque haberi potest circa unum effectum, quin simul habeatur circa quosvis alios possibles. p. 1. c. 21. n. 8.

Virtus operandi, quò ad plures effectus porrigitur, èd magis excellit in modo agendi. p. 1. c. 21. n. 10. Quanto est major, tanto faciliùs, citiusque operatur. n. 11. 12.

Visio D E I in cælo, unde differat ab amicitia cum D E O in terris. p. 2. c. 5. n. 1. Quàm ineffabile gaudium Beatis afferat. p. 1. c. 29. n. 2. 3. 4. & p. 2. c. 5. n. 12. Nihil est, præ illa, quidquid facere, & pati possumus, ad illam merendam p. 1. c. 29. n. 5. D E U S non potest si-

INDEX

- diffimis suorum servorum præmium dare illâ ma-
jus. n. 6. Illius gaudium difficillime intelligi po-
test à mundi amatoribus. p. 2. c. 5. n. 3. Pos-
sunt tamen ipsi quoque illud aliquo modo arguere
ex detectionibus corporeis sibi notis. n. 5. 8. 9.
10. 11. Duo fontes, unde illud gaudium pro-
fluit, infinita scilicet DEI pulchritudo, & bea-
titudo. n. 12. Quinam affectus excitari debeant
à tanto bono in hominibus, qui illud dignè aesi-
mant: & excitati re ipsa sunt in sanctis viris.
n. 13. & sequ.
- Visio exterior non est necessaria ad amorem objecto-
rum; sed potest suppleri per cognitionem aliunde
haustum. p. 1. c. 29. n. 9.
- Visus oculorum, quam acutus, & perspicax fuerit in
Lynceo. p. 1. c. 7. n. 1. item in Strabone. c. 20.
n. 8.
- Vita præsens tot miseriis scatet, ut possit morte tri-
stior videri. p. 2. c. 21. n. 8.
- Vita spiritualis gravior, & difficilior videtur eminus
spectanti, quam experienti. A. c. 1. n. 11. & c.
10. n. 15. Nè tota suæ longitudinis serie ani-
mum terreat, prodest, non nisi particulatim eam
sibi proponere, & per dies singulos absque ulla fu-
turi cura illi operam dare. A. c. 10. n. 8.
- Vita prorsus ex DEO, & juxta DEUM, quam
se-

R E R U M .

felix sit. A. c. 1. n. 1. Reselluntur rationes , quæ
multos ab illa avocant. n. 3. usque ad 14. Ra-
tiocinatio efficacissima , qua potest unusquisque se
incitare ad eam eligendam , & protinus ineun-
dam. n. 14. 15. Quomodo nostra omnis tum in-
terior , tum exterior vita possit esse usquequaque
divina. c. 2. n. 1. Ut sit talis interius , nil de-
bemus magnificere , præter DEUM , & quæ ad
DEUM spectant. n. 2. 3. neque affectibus moveri.
nisi divinis. n. 4. usque ad 11. neque mentem oc-
cupare in cogitationibus terrenis. n. 11. 12. sed
DEUM semper , & ubique præsentem intueri ,
cum eo de omnibus nostris rebus agendo. n. 13.
& sequ. Ut verò exterior quoque vita nostra
sit talis , debemus abstinere ab amni actu , qui dis-
pliceat , vel minus placeat D E O . c. 3. n. 2. 3.
4. 5. & agere , quidquid ipse à nobis agi vel ju-
bet , vel magis amat. n. 6. usque ad 14. ac de-
mum , quidquid agimus , ex voluntate ipsi pla-
cendi agere , hilariter , & cum summa sedulita-
te , ac perfectione. n. 14. & sequ.

Universum non potuit fieri casu , & ex fortuito a-
tomorum concursu. p. 1. c. 13. n. 11. 12. 13. 14.
15. Neque opus esse naturæ , nisi hæc intelli-
gatur ut principium per se existens , & certa cum
ratione operans. n. 16. 17. 18.

V. 2.

INDEX

Voluntas bona etiam sola æquivaleat effectui: & quando id eveniat. p. 3. c. 9. n. 3. 4. 5.

Voluntas pura D E O placendi in nostris actibus sine ullo respectu humano est necessaria ad omnem ab iis inquietudinem, anxietatemque excludendam. A. c. 5. n. 4. 5. 8. & sequ. *Quomodo possit in particulari quovis opere haberi.* A. c. 3. n. 14. & p. 3. c. 11. & seq. & c. 17. n. 7. usque ad 15. *V. Occupationes.*

Voluntas D E I est primaria, & universalis rerum omnium natura. p. 1. c. 22. n. 5. *In ipsa est omnis D E I operatio, virtus, & potentia.* V. *Potentia D E I.* *Voluntas D E I preferri à nobis debet cuivis nostro bono.* p. 3. c. 5. n. 1. & sequ. *Exempla memoranda eorum, qui eam ita amarunt* n. 4. 5. *Excellens animæ status, quæ illum sic semper suis quibusque rationibus prefert,* n. 9. *Voluntatem D E I semper, & ubique implere, summa totius perfectionis est.* p. 3. c. 7. n. 9. 15. & sequ. *Voluntatem D E I agnoscere non semper facile est, propter fraudes tum dæmonis, tum amoris proprii.* p. 3. c. 6. n. 4. 6. 7. *Quinam sit modus certissimus, eam ubique agnoscendi,* n. 14. *Voluntas D E I alia signi, & alia beneplaciti.* p. 2. c. 32. n. 1. *Voluntas propria, in quo posita specialiter sit.* p. 3.

R E R U M.

c. 24. n. 2. 3. 4. 5. 6. *Quām sit noxia, & amo-
ri divino contraria. n. 7. 8. Quantum labora-
verint sancti viri, ut eam tum ex suo, tum ex a-
luminorum suorum spiritualium corde extirpa-
rent. n. 9. Voluntas propria non potest ab ulla
hominum semper expleri: & quando non expli-
tut, amatores suos per quam graviter cruciat. p.*

3. c. 19. n. 9.

*Voluptates animi majores sunt ex suo genere volupta-
tibus corporis. p. 3. c. 5. n. 6. 7. 8. 9. 10. Quan-
tam earum ubertatem in amica cum D E O con-
suetudine quidam illius servi gustarint. n. 9. Vo-
luptates corporis plus cruciant, quam delectent.
p. 3. c. 19. n. 4. 5. *Suo usu, & amore pluri-
mum animæ nocent. c. 22. n. 1. 2. 5.**

*Votum mirabile Didaci de Saura, faciendi semper,
quod perfectissimum esset, atque optimum. p. 3.
c. 5. n. 4.*

Z.

Zelus divinæ gloriae quam ardens sit in Sanctis. p. 2.

*c. 26. n. 2. 3. 4. Quām expertem amoris divini
se probet, qui eo caret. n. 5. Quatuor modi,
quibus potest exerceri: scilicet desiderando in-
crementa divinæ gloriae, ac pro ipsis urando. n.*

6.

INDEX.

6. gaudendo de iisdem, & cum merore audiendo, videndoque eventus iis contrarios. n. 7. impediendo, quoad ejus fieri potest, peccata, & libere corripiendo peccantes. n. 8. omnes demum in familiari sermone incitando ad DEI amorem, & obsequitum. n. 9.
Zelus immoderatus, & charitati contrarius, quando displicant prosperi improborum successus, deque eorundem paenit gaudetur. p. 3. c. 13. n. 10.
Zeuxis quinque corporum pulchritudinem in una imagine collegit. p. 1. c. 28. n. 3.

FINIS.

